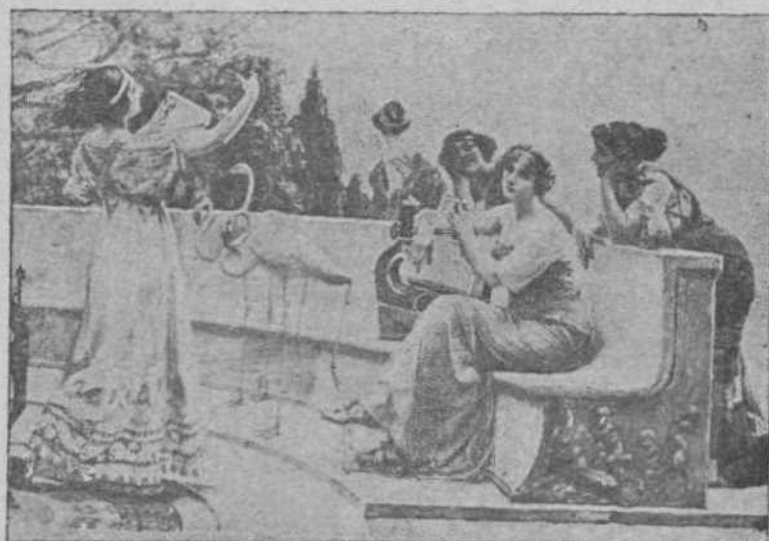

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ΄

ΤΕΥΧΟΣ 169

ΜΑΡΤΙΟΣ 1915

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22^α

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡ. 12

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 1 ΔΡ.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ *έτησία δραχμαί 12*

ΓΡΑΦΕΙΑ: *Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α*

Ἔτος ΙΕ'. Μάρτιος 1915. Τεύχος 169

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τὰ μάτια ὑπὸ Δίκι.
- Βενετσάνικα σκίττα ὑπὸ Ρέας Μπελλόνα.
- Ἀνακρεόντεια μεταφράσεις Στ. Φέρη.
- Ὁ Θεοτοκόπουλος ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Θ. Σταλαγματιᾶς ὑπὸ Ἀμαράντου.
- Ποικίλη Σελίς. (Προφητικὸν μνημεῖον. — Ἡ Σάρα Μπερνάρ ἐν Βερολίῳ. — Ἡ καιασκευὴ χάρτου. — Ὁ πόλεμος καὶ τὸ θέατρον.)
- Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, ὑπὸ Δάφνιδος.
- Γράμματα καὶ Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

- Κλ. Τριανταφύλλου ἐκτελῶν συνθέσεις του. Lyda Borelli Suzanne Grandais.
- Ἡ ποίησις.
- Ἀναμνηστικὴ στήλη Σαλαμίνος.
- Ἡ σάτυρα τοῦ μηνός.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΦΥΛΛΟΥ εἰσέρχεται ἡ «Πινακοθήκη» εἰς τὸ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως εὐαρεστηθῶν καὶ ἀποστείλουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖά μας τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀρχομένου ἤδη νέου ἐκδοτικοῦ ἔτους.

Ἡ «Πινακοθήκη» ἤτις ἐξεδίδετο ἄλλοτε περὶ τὴν πρώτην ἑβδομάδα ἐκάστου μηνός, ἐφεξῆς θὰ ἐκδίδεται τὴν 15ην τοῦ μηνός, ἵνα δύναται αὐτὸ μετὰ μείζονος ἐνημερότητος νὰ παρακολουθῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν κίνησιν τοῦ ἡμῶν αἰῶνος τοῦλάχιστον μηνός, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ἐκδιδόμενον φύλλον.

Ἐνεκα τοῦ ὅς ἐκ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως ἀποκλεισμοῦ τῶν περιοδικῶν ἐκ τῆς Τουρκίας καὶ ἄλλων χωρῶν πρὸς δὲ ἰκανῶν καθυστερήσεων συνδρομῶν ἀδικαιολογητῶν, ἡ «Πινακοθήκη» διὰ λόγους διαχειριστικούς δὲν θὰ ἀποστέλλῃ ἐφεξῆς φύλλον πρὸς πάντα οἰονδήποτε ἐν

ταῖς ἐπαρχίαις ἢ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ συνδρομητῆν καθυστεροῦντα εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος ἔτους. Συνεπῶς οἱ καθυστεροῦντες πρέπει νὰ σπεύσουν ἄνευ ἄλλης εἰδοποιήσεως νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των.

Ἀπὸ τοῦ προσεχούς μηνός διακόπτομεν τὴν ἀποστολὴν πρὸς τοὺς μέχοι τοῦδε λαμβάνοντας τὸ φύλλον δωρεάν (πλὴν τῶν τακτικῶν συνεργατῶν καὶ τῶν ἐπ' ἀνταλλαγῇ ἀποστελλομένων). Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συνεχίσουν τὴν σειρὰν τῆς «Πινακοθήκης» ὀρίζομεν ἐκπτώσιν ἀφορῶσαν τοὺς δωρεάν ἔνεκα οἰονδήποτε λόγου λαμβάνοντας μέχοι τοῦδε τὸ φύλλον καὶ ἰσχύουσιν, ἐὰν μέχοι τῆς 1 Μαΐου ἀποστείλῃσι δραχ. 5 δι' ἀντίκρουσμα τῆς δαπάνης τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Πρὸς τοὺς ἐν Τουρκίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Βελγίῳ καὶ Ρωσίᾳ συνδρομητάς ἀναστελλόμεν τὴν ἀποστολὴν, διὰ τὸ ἐπισηφὰς τῆς λήψεως, ὡς ἐκ τῆς λίαν ἀνωμάλου συγκοινωνίας, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἀποστείλωμεν τὰ καθυστερούμενα φύλλα ἀσφαλῶς, ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΩ.— Ὁμοθετῶ εἶναι ἡ γραφὴ Χυμεία ἀντὶ Χημεία, καὶ Περαιεύς ἀντὶ Πειραιεύς. Οὕτως τοῦλάχιστον ἰσχυρίσθησαν ἐσχάτως εἰδικοὶ ἐπιστήμονες.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ.— Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γ. Χαλεπά, ἣτις ὑπέβη πολυμελὴς, ἠχορήγη εἰς τὴν γλυπτικὴν. Καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ἐξηκοντοῦτου ἤδη παράφρονος ἦτο γλύπτης. Ἐκ τῶν ἀδελφῶν του ὁ πρεσβύτερος Νικόλαος μένει ἐν Βουκουρεστίῳ διευθύνων ἐργαστασίον γλυπτικῆς, ὁ δὲ ἕτερος Πραξιτέλης εἶναι μαρμαρογλύπτης. Εἶχε καὶ ἄλλον ἀδελφόν, ἀποθανόντα ἐσχάτως καὶ ὅστις εἶχεν ἐξαιρετικῶν μουσικῶν τάλαντον.

Φ.Δ.—Καμμία ἔως τῶρα τῶν σταλεισῶν μεταφράσεων τοῦ ὑπερόχου ποιήματος τοῦ Ροστάν διὰ τὴν Μητρόπολιν τῶν Ρήμων δὲν ἐκρίθη ἀξία δημοσιεύσεως.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δηλοποιεῖ ὅτι

Ἡ κλάδευσις, ἐκρίζωσις καὶ ἡ ἐν γένει ἐπιμέλεια τῶν δεινδοστοιχιῶν τῆς πόλεως, εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς ὄργανα τοῦ Δήμου.

Κατὰ συνέπειαν οὐδεὶς τῶν κατοίκων δύναται νὰ θίγῃ ταῦτα πρὸς οἰονδήποτε σκοπὸν ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς ἀρμοδίου Δημοτικῆς Ἀρχῆς.

Οἱ παραβάται θέλουσιν ὑποστῆ τὰς συνέπειας τοῦ νόμου.

Ὁ Δήμαρχος
Ε. Α. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των, ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης», ἀφαιροῦντες τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς.

Εἰς τοὺς καθυστεροῦντας διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΕΡΓΑ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

- ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208.—Δρ. 3.
- ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα εἰκονογραφημένα Σελ. 64.—Δρ. 2.
- ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πιεζὰ ποιήματα μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 174.—Δρ. 3.
- ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα. Σελ. 64.—Δρ. 2.
- ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πιεζὰ ποιήματα μετ' εἰκόνων Σελ. 64.—Δρ. 1.
- ΣΕΛΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128.—Δρ. 2.
- ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Ἐντυπώσεις καὶ σχέψεις. Σελ. 84.—Δρ. 1.
- ΑΝΑΓΛΥΦΑ. Διηγήματα. Σελ. 64.—Δρ. 1.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖά μας διὰ τοὺς συνδρομητάς τῆς «Πινακοθήκης» εἰς τὸ ἡμισὺ τῆς τιμῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

- ΤΟ “ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ”, πίναξ Ν. Γέση Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1. Ἐπὶ χροσδοῦ χάρτου Δραχ. 3.
- “ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ”, δράμα Φρ. Κοπέ, κατὰ μετάφρασιν Ἀγιδος Θεοῦ. Ἐπὶ Ὀλλανδικῷ χάρτῳ Δρ. 1.
- ΤΟ “ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ”, δράμα Ν. Λάσκαρη καὶ Π. Δημητρακοπούλου Δρ. 1.
- ΤΟ “ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ”, πίναξ Φοξῶν Ἀριστέως. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
- Η “ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ”, πίναξ L. Perrault. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
- Η “ΑΙΩΡΑ”, πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
- Ο “ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ”, Πίναξ Rochegrosse. Φωτοτυπία Δρ. 1.
- Ο “ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ”, Τρίχρωμος φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα. Πίναξ Βέννελ Δρ. 1.
- ΤΟ “ΟΝΕΙΡΟΝ”, G. Bargelinι Φωτοτυπία Δρ. 1.
- Ο “ΖΕΥΣΙΣ ΕΚΛΕΓΩΝ ΠΡΟΤΥΠΟΝ”, Πίναξ Vincent. Φωτοτυπία Δρ. 1.
- Ο “ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ Δ' ΟΡΓΑΣ”, Πίναξ Δ. Θεοτοκοπούλου. Φωτοτυπία Δρ. 1.
- “ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ”, Καλλιτεχνικὴ καὶ ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ I. Καραβία, Δρ. 1.
- “ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ”, Πίναξ J. Knorr. Δρ. 1.
- ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1912 Σελ. 250. Εἰκονογραφημένον. Δρ. 3.

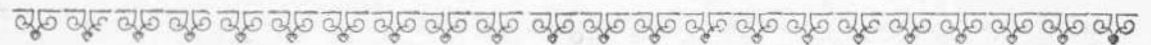
Διὰ τοὺς συνδρομητάς τῆς «Πινακοθήκης», εἰς τὸ ἡμισὺ τῆς τιμῆς

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

Ἄπο τοῦ Α' μέχρι τοῦ ΙΕ' ἔτους

εἰρίζονται εἰς τὸ γραφεῖον μας τιμώμενοι οἱ χροσόδοτοι ἕκαστος Δρ. 15, οἱ ἀπλόδοτοι Δρ. 12. Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας πλήρη σειρὰν γίνεται ἐκπτώσις 25 τοῖς 0)ο.

Καλύμματα χροσόδετα τῆς «Πινακοθήκης», ὄλων τῶν ἐτῶν πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀντὶ Δρ. δύο ἕκαστον.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ
 ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨ. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΟΛΓΑΣ
 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 26 καὶ 26α.

ΑΤΕΛΙΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

διὰ δεσποινίδας σπουδάζουσας ζωγραφικῆν. — Σχέδιον, εὐλαιογραφία κλπ. — Ἀτελιε κ. Εὐαγγέλου Ἰωαννίδου, ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ 9—12 καθ' ἑκάστην.

COURS ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΜΑΡΙΔΕΣ ΕΚΟΥΦΟΥ

Σχέδιον, pastel, εὐλαιογραφία, υπαίθρον. Δέχεται μαθητρίαις ἀπὸ 18 βρίου. Ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 8.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ, δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρὰ τῆς Κεντρικῆς Καταστάσεως καὶ τοῖς ὑποκαταστάμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὀρισμένην προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ

1) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000 πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εἰς 1 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν, παραδιδόμενον τῷ καταθέτῃ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἕξ μῆνας τοῦλάχιστον.

2) 1)2 τοῖς κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἕξ μῆνας τοῦλάχιστον.

3 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τοῦλάχιστον.

3) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τοῦλάχιστον.

4 τοῖς ο)ο διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τοῦλάχιστον, ὡς καὶ διὰ τὰς πέρα τῶν πέντε ἐτῶν, ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν

Δέχεται ἐπὶ ἐντόκου καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένην προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖ, ἐπὶ τόκῳ

1) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ καταθέσ. 6 μηνῶν τοῦλάχισ.

2) » » » » » 1 ἔτους

2) 1)2 » » » » » 2 ἐτῶν

3) » » » » » 4 ἐτῶν

4) » » » » » 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστάματι καὶ τῇ αἰτήσεται τοῦ καταθέτου παρὰ τοῖς ὑποκαταστάμασι τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς 8 ἐγένετο ἢ κατάθεσις.

Πρὸς τοὺς κ. κ. Ὑδρολύπτας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Προσκαλοῦνται οἱ κ. κ. ὕδρολύπται ὡς προσέλθωσιν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Δήμου καὶ καταβάλωσι τὸ ἰστίμιον τοῦ ὕδατος τρέχοντος ἔτους, καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ ὑδραυλικὴ ἐπιμετοία τοῦ Δήμου θὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὕδατος. (Ἐκ τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων).

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ—Ὁδὸς Ἐρμού

Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης. — Ἐντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά. — Ἐργοστάσιον φακέλων τέλειον. — Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἔξωφύλλον παντὸς εἴδους καὶ πάσης ποιότητος.

Χάρτης ἐφημερίδων. — Ἐπιστολικά δελτία.

Ἐυθηνία, ἀκριβεία, ταχύτης.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἘΠ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ—ὉΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 10

Τὸ καλλιτεχνικώτερον φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν. — Μηχανήματα τέλεια. — Ταχύτης. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

Μεγεθύνσεις καλλιτεχνικά.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΜΙΧ. ΨΑΡΝΙΩΤΟΥ

Ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 42

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Καλλιτεχνικὴ ἔργασία

Τιμαὶ συγκρατατικά

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

Γλύπτης

Διπλωματοῦχος τῆς Καλλιτεχν. σχολῆς Ἀθηνῶν.

Ἐργαστήριον ἐν τῇ ὁδῷ Ἀναπαύσεως

Τμήμα μνημείων

Ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν καλλιτεχνικῶν μνημείων, ἀνδριάντων, προτομῶν, διακοσμήσεων.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

«P A L L A S»

Κέντρον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου. — Gaumont Journal. Παρελαύνουν τὰ πλέον ἐπίκαιρα καὶ ἀξιοπεριεργα γεγονότα. — Πολεμικαὶ ταινίαι. — Διάσημοι καλλιτέχναι τοῦ θεάτρου. — Ὁρχήστρα Βολωνίη ἀρμονικωτάτη.

«P A T H É»

Ταινίαι ἐκτάτως ἐνδιαφέρουσαι. Μεγάλοι τραγωδοὶ καὶ ἔξοχοι κωμικοὶ. — Pathé Journal μὲ ἐπίκαιρα γεγονότα. — Ὁρχήστρα Δελ.— Μπουόνο, ἀπολαυστική.

«K Y B E Λ Η Σ»

Δράματα αἰσθηματικά, κωμικὰ σκηναί, σύγχρονα γεγονότα. Διαπρεπεῖς ἠθοποιοὶ πρωταγωνιστοὶν εἰς ἔργα πρώτης τάξεως. Κατὰ τὰ διαλείμματα παίζει Συμφωνικὴ μανδολινατά.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1915—ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΞ ΔΡ. 1,200,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν } Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν **400,000**
 κλήρωσιν } Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν **200,000**
 Ἐκαστον ἀκέραιον γραμματίον τιμᾶται δραχ. 4, δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα τέταρτα γραμματίου τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

Κέρδη	Δραχμαὶ	Ἐν ὄλῳ
1	80,000	80,000
1	20,000	20,000
2	2,500	5,000
6	1,000	6,000
15	400	6,000
25	200	5,000
1950	40	78,000
2000		200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γνήσεται τῇ 22 Φεβρουαρίου (7 Μαρτίου) 1915, ἡ δευτέρα τῇ 26 Ἀπριλίου (9 Μαΐου) 1915, ἡ τρίτη τῇ 28 Ἰουνίου (1 Ἰουλίου) 1915, ἡ τετάρτη τῇ 27 Σεπτεμβρίου (10 Ὀκτωβρίου) 1915, ἡ πέμπτη τῇ 29 Νοεμβρίου (12 Δεκεμβρίου) 1915 καὶ ἡ ἕκτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1915 (13 Ἰανουαρίου 1916).

Αἱ ἐκάστην τῶν κλήρωσεων ἐκδίδονται ἴδια ἀκέραια γραμμάτια, πωλούμενα ἀντὶ τεσσάρων δραχμῶν, ἰσχύοντα δι' ἐλόκληρον τὸ κέρδος, καὶ δυνάμενα νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέταρτα γραμματίου, τιμώμενα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἕκαστον καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Ἀμοιβαί, ὧν δὲν ἐζητήθη ἢ πληρωθῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κλήρωσεως, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας πρὸς μεταπώλησιν διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος, κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν συμφωνίας, γραμμάτια ἢ τμήματα γραμματίου ἀξίας δέκα χιλιάδων δραχμῶν, παρέχεται ἕκπτωσις ἐπὶ τοῦ τιμήματος αὐτῶν 15 ο)ο, εἰς δὲ τοὺς ἀγοράζοντας διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος γραμμάτια ἢ τμήματα γραμματίου ἀξίας χιλίων δραχμῶν τοῦλάχιστον, παρέχεται ἕκπτωσις 10 ο)ο, καὶ εἰς τοὺς δημοσίους υπαλλήλους, τοὺς ἐπιτατραμμένους τὴν πώλησιν γραμματίων καὶ τμημάτων γραμματίου, παρέχεται ἕκπτωσις 5 τοῖς ο)ο.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ· Εἰς τὰ δημόσια ταμεία, ταχυδρομικὰ γραφεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς. — Εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς Σταθμάρχας καὶ Στασιάρχας τῶν Σιδηροδρόμων. — Εἰς τοὺς διαχειριστὰς τῶν Μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα καὶ τοὺς πωλητὰς τῶν ἐφημερίδων.

Διὰ πᾶσιν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ **Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων**, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν Ὁ διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Τ. Τ. Τ.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἡ ταχυδρομικὴ ἐπηρεσία μεταξὺ Πατρῶν καὶ Βοιωθῶν ἐκτελεῖται ἐπὶ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀεροπλοίου «Σφακτηρίας», ὅπου θὰ παραλαμβάνη καὶ ἐπιβάτας συμφώνως τῷ ἐπομένῳ ὁρολογίῳ καὶ ναυτολογίῳ.

Δρομολόγιον ταχυδρομείου Ἀθηνῶν—Βοιωθῶν καὶ τανάπαλιν

ΑΘΗΝΑΙ ἀναχ. ΔΕΥΤΕΡΑ 12 μεσημβ. (Ταχεῖα ἀμαξοστοιχία). (Σταθὸς Πελοπόν.)

ΠΑΤΡΑΙ ἀφίξις ΔΕΥΤΕΡΑ 7.25' μ. μ. ἀναχ. ΔΕΥΤΕΡΑ 10 μ. μ.

ΚΕΡΚΥΡΑ ἀφ. ΤΡΙΤΗ 10 π. μ. ἀναχ. ΤΡΙΤΗ 6 μ. μ.

ΑΓΙΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ἀφ. ΤΡΙΤΗ 5 μ. μ. ἀναχ. ΤΡΙΤΗ 6 μ. μ.

ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ ἀφ. ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. ἀναχ. ΤΕΤΑΡΤΗ 10 π. μ.

ΚΕΡΚΥΡΑ ἀφ. ΤΕΤΑΡΤΗ 9 μ. μ. ἀναχ. ΤΕΤΑΡΤΗ 10 π. μ.

ΠΑΤΡΑΙ ἀφ. ΠΕΜΠΤΗ 10 π. μ. ἀναχ. ΠΕΜΠΤΗ 11.45' π. μ. (Ταχεῖα ἀμαξ.)

ΑΘΗΝΑΙ ἀφ. ΠΕΜΠΤΗ 7.15' μ. μ. (Σταθ. Πελοποννήσου).

ΑΘΗΝΑΙ ἀναχ. ΠΕΜΠΤΗ 12 μεσημ. (Ταχεῖα ἀμαξοστοιχία) (Σταθμ. Πελοποννήσου).

ΠΑΤΡΑΙ ἀφ. ΠΕΜΠΤΗ 7.25' μ. μ. ἀναχ. ΠΕΜΠΤΗ 10 μ. μ.

ΚΕΡΚΥΡΑ ἀφ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 μ. μ. ἀναχ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 μ. μ.

ΑΓΙΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ἀφ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 μ. μ. ἀναχ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 μ. μ.

ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ ἀφ. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. ἀναχ. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 π. μ.

ΚΕΡΚΥΡΑ ἀφ. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 π. μ. ἀναχ. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 μ. μ.

ΠΑΤΡΑΙ ἀφ. ΚΥΡΙΑΚΗ 10 π. μ. ἀναχ. ΚΥΡΙΑΚΗ 11.45' (Ταχεῖα ἀμαξ.)

ΑΘΗΝΑΙ ἀφ. ΚΥΡΙΑΚΗ 7.15' μ. μ. (Σταθ. Πελοποννήσου).

Ναύλοι Ἐπιβατῶν

ΠΑΤΡΑΙ — ΚΕΡΚΥΡΑ Α' θέσις δραχ. 25, Β' θέσις δραχ. 18, Γ' θέσις δραχ. 10 (ἄνευ τροφῆς).

ΠΑΤΡΑΙ — ΑΓΙΟΥΣ ΣΑΡΑΝΤΑ Α' θέσις δραχ. 28, Β' θέσις δραχ. 20, Γ' θέσις δραχ. 11 (ἄνευ τροφῆς).

ΠΑΤΡΑΙ — ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ Α' θέσις δραχ. 70, τροφή 11, ἐν συνόλῳ δραχ. 85, Β' θέσις δραχ. 48, τροφή 11, ἐν συνόλῳ δραχ. 59, Γ' θέσις δραχ. 20 (ἄνευ τροφῆς).

ΚΕΡΚΥΡΑ — ΑΓΙΟΥΣ ΣΑΡΑΝΤΑ Α' θέσις δραχ. 5, Β' θέσις δραχ. 3, Γ' θέσις 1.50 (ἄνευ τροφῆς).

ΚΕΡΚΥΡΑ — ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ Α' θέσις δραχ. 35, τροφή 5, ἐν συνόλῳ δραχ. 40, Β' θέσις δραχ. 26, τροφή 4, ἐν συνόλῳ δραχ. 30, Γ' θέσις δραχ. 12 (ἄνευ τροφῆς).

ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ — ΚΕΡΚΥΡΑ Α' θέσις δραχ. 38, τροφή 8, ἐν συνόλῳ δραχ. 46, Β' θέσις δραχ. 25, τροφή 6, ἐν συνόλῳ δραχ. 31, Γ' θέσις δραχ. 12 (ἄνευ τροφῆς).

ΒΡΙΝΔΗΣΙΟΝ — ΠΑΤΡΑΣ Α' θέσις δραχ. 72, τροφή 15, ἐν συνόλῳ 87, Β' θέσις δραχ. 48,

τροφὴ 11, ἐν συνόλῳ δραχ. 59, Γ' θέσις δραχ. 20 (ἄνευ τροφῆς).

ΔΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣΗΓΗΤΗΡΙΑ

Ἐν Ἀθήναις: Ἐπίσημοι Πράκτορες: Ἐταιρία Σιδηροδρόμων Πειραιῶς — Ἀθηνῶν — Πελοποννήσου (Σταθμοὶ Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν).

Ἐν Κερκύρῃ: Κύριοι Ἀδελφοὶ Γαζῆ.

Ἐν Βοιωθίῳ: Κύριος Σ. Κοζοτός.

Ἐπίσης εἰσιτήρια ἐκδίδονται εἰς τὰ Γραφεῖα Ταξιδίων τῶν κ. κ. ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΚΙΟΛΜΑΝ, Πλατεῖα Συντάγματος, ἐν Ἀθήναις καὶ Th. Cook and Son.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας γνωστοποιεῖ ὅτι διὰ τοῦ τελευταίου ψηφισθέντος ἐν τῇ Βουλῇ νόμου, ὅστις ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1915 ἐλαττοῦνται.

1) Τὰ τέλη τῶν ἐκδιδόμενων ἐπιταγῶν καὶ ἐρίζονται εἰς 10 λεπτά διὰ πᾶν ποσὸν μέχρι δραχμῶν 25, εἰς 20 λεπτά διὰ πᾶν ποσὸν ὑπερβαίνον τὰς δραχ. 25 μέχρι δραχ. 50, εἰς τεσσαράκοντα λεπτά διὰ πᾶν ποσὸν ὑπερβαίνον τὰς δραχ. 50 μέχρι δραχ. 100.

Ἄνω τοῦ ποσοῦ τῶν 100 δραχμῶν προστίθενται λεπτὰ 20 ἀνὰ 100 δραχ. ἢ κλάσμα αὐτοῦ μέχρι δραχ. 1000.

2) Τὸ τέλος τῆς ἀποδείξεως ἐξοφλήσεως ἐπιταγῆς ἀπὸ 20 λεπτῶν εἰς 10 λεπτά.

3) Τὸ τέλος διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐπιταγῆς τῆς ἐπιταγῆς ἀπὸ 40 λεπτῶν εἰς 20 λεπτά.

4) Τὸ τέλος διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ἐπιταγῆς ἀπὸ 40 λεπτῶν εἰς 20 λεπτά.

5) Τὸ τέλος διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν κατ' οἶκον ἐπιταγῶν ἀπὸ 20 λεπτῶν εἰς 10 λεπτά. Αἱ ἐπιταγαὶ πληρώνονται κατ' οἶκον μόνον ἐὰν κατατέθῃ τοιαύτη δήλωσις εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἐκ μέρους τοῦ παραλήπτου.

6) Καταργεῖται ἐντελῶς τὸ 20 λεπτῶν τέλος διὰ τὴν θεωρήσιν τῶν ἐκπροθέσμων ἐπιταγῶν.

Πρὸς τοῦτοις ἐπιτρέπεται:

1) Ἡ ἐξόφλησις ἐπιταγῶν νὰ γίνηται ὑπὸ πρῶτου δυνάμει καὶ ἰδιωτικοῦ πληρεξουσίου.

2) Ἡ ἐξόφλησις ἐπιταγῶν ἐπ' ὄνοματι ἀγραμμάτων μέχρι δραχμῶν 200 νὰ γίνηται ἐπὶ παρουσίᾳ δύο φερεγγύων μετόχων. Ἄνω τοῦ ποσοῦ τούτου ἡ ἐξόφλησις θὰ γίνηται δι' ἐξοφλητικῆς πράξεως.

3) Ἡ ἐξόφλησις ἐπιταγῶν ἐπ' ὄνοματι νομικῶν προσώπων, Ἐταιριῶν, Ἐμπορικῶν ἐπωνυμιῶν κτλ. νὰ γίνηται ὑπὸ τῶν διευθυντῶν, διχειριστῶν κτλ. κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεως, συντασσόμενης ἐφ' ἅπλου χάριτος ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὴν διοίκησιν ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω ἰδρυμάτων, ἐξ ἧς αἰτήσεως νὰ προκύπτῃ ὅτι τὰ ἐξουσιοδοτούμενα ἐν αὐτῷ πρόσωπα ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξοφλήσεως.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνίας)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ Γουσταύου Σλουμπερξὲ «Κωνσταντίνος Παλαιολόγος καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως» κατὰ μετάφρασιν Σ. ΛΑΜΠΡΟΥ, ἐκ σελ. 432 μετὰ 20 μεγάλων εἰκόνων καὶ ἐνὸς μεγάλου τοπογραφικοῦ χάρτου ἐξετυπώθη καὶ πωλεῖται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχ. 9.

ΜΥΣΤΙΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Ἐργόφρη μετὰ τὸ ἀκουσθαι μιάς εἰς τὸ τοῦ Σοπέν).

III

P.

Τὸ πιάνο σκορποῦσε νότες τοῦ τῆς εἶχεν ἐμφυγὴν μίαν ἐμπνευσίαν ποιητικὴν, ἕνας ἕμερος ὑπεροκόσιμος. Ἐκστασις, ποῦ ἡ πραγματικότης τὴν ἐνέδουε μετὰ τοὺς ἀχνούς τῶν πρώτων συννέφων τῆς.

Τὰ στήθη τῆς ἀνεσπρόκωθησαν ἐλαφρά. Ἐνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγε. Γύρισα καὶ τὴν κῦτταξα. Στὰ μάτια τῆς μίαν μελαγχολία ἀπλωνε τὰς σιὰς τῆς. Σὰν νὰ μοῦ φανέροναν τὰ μάτια τῆς κάποιον ἀνιστόρητο μυστικόν, ποῦ ἐκρουθὰν βαθεῖα τὰ στήθη τῆς. Ἡ μελωδία τῆς εἶχεν ἀφυπνήσει ἕνα νοσταλγικὸν πόθον. Ὁ Ἐρωὸς τὴν παραμόνευε κάπου καὶ ἔξαφνα ἐτάνυσε τὸ τόξον.

Τὰ μάτια τῆς ἐπῆραν μίαν παρὰδοξιν ἐκφρασίαν, καὶ σὲ λίγο ἕνα βύθισμα ἢ λύπη τὰ ἐσκίαζε, ἢ ἀκτίς ποῦ τὰ ἔκανε νὰ ἀκτινοβολοῦν, εἶχεν ἔξαφανισθῆ.

Τὰ μάτια ποῦ ἀγαποῦν.

IV

Ἡ μελωδία ἄρχισε νὰ σβύνη. Οἱ ἦχοι ἦσαν τώρα πιὸ γλυκεῖς, πιὸ ἤσυχτοι, πιὸ συγκινητικοί. Σὰν νὰ ἦρχοντο ἀπὸ κάποιον βάθος. Ἡ φαντασμαγορία ἐσβύνετο. Σὰν νὰ ἐπέθαινε κάτι. Τὰ περασμένα γὰρ μίαν στιγμὴ ξανάζησαν. Κάτι ζητοῦσε ἡ ψυχὴ νὰ ἀντικρούσῃ, ἀλλὰ τὸ κάτι αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε.

Τὸ πιάνο ἐστέναζε, ἐθρηνοῦσε.

Γύρισα καὶ τὴν κῦτταξα. Τὰ μάτια τῆς ἐγάλιζαν καὶ τώρα. Ἄλλ' εἶχαν τὴν γυαλάδα τῆς φθινοπωρινῆς σταλαγματιᾶς. Τὰ εἶχε δροσίση ἕνα κρυφὸ δάκρυ.

Τὰ μάτια ποῦ κλαῖνε.

Ἰανουάριος 1915,

ΔΙΚ.

ΚΟΡΙΘΙΖΕΤΑΙ ἐπὶ τὸ πιάνο μὲ ταχύτητα θυελλῆς μίαν μελωδία ἀδρά, πολυποικίλη, σατανική. Ἐνας ἀνεμοστρόβιλος ἀφελείας καὶ χαρᾶς, ἕνα τρελλό παιγνίδισμα, ἕνα γέλιο γοητευτικόν, ποῦ τὸ δίδει μίαν ξαφνικὴν ἀνάπαλιν τοῦ παρθητικοῦ στήθους.

Ἐξαφνα ἐγύρισα καὶ ἀντίκρισα τὰ μάτια τῆς. Φωσφορίζαν παρὰξενον. Μ' ἐκῆνταζε μετὰ τὴν ἄωσιν τῶν... Ἐγγύστησε μίαν τρελλὴν ἀκτίαν τῶν ἐπάνω μου.

Τὰ χεῖλη τῆς ἐχαμογελοῦσαν πονηρά.

Τὰ μάτια ποῦ γελοῦν.

II

Διὰ μιάς ἢ βοῆ τῶν χορδῶν ἔπαυσε καὶ ἄρχισε ἡ γαλήνη νὰ βασιλεύῃ. Λεπτὰ ἀπλήρησι, σὰν ἀνασασμοὶ βρέφους, σὰν πέταγμα πεταλούδας, σὰν φλογέρας παρὰπονο σὲ ἀνοιξιὰτικο λυκόφωρος. Ὁ καλλιτέχνης χαϊδεύει τώρα τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου. Σὰν νὰ ἀνοίγῃ ἕνας πέπλος ἀραχνόφρακτος καὶ νὰ ἐφαίνετο μίαν φαντασμαγορικὴν ἀποψιν τοῦ παραμυθιοῦ τῆς Μαγεμένης Βασιλοπούλας. Ἐγύρισα καὶ τὴν εἶδα πάλι. Μία φεγγαβολὴ μυστικοπαθῆς ἔκαμε τὰ μάτια τῆς νὰ λάμπουν. Σὰν ἀστραπεὺς ἀκτινοβολοῦσαν.

Τὰ μάτια ποῦ ὄνειρεῖονται,

ΒΕΝΕΤΣΑΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

ΡΩΤ-πρωί κατέβηκα από την «Almessa» και το πρώτο που μ' έκανε να καταλάβω πως βρίσκομαι στην Βενετία, ήταν ή γόνδολες, π' ανάλαφρα και γαργά πετούσαν, σαν μαύρα εξωτικά πουλιά, δίνοντας τον χαρακτηριστικόν τόνο της γριάτης μυστηρίου πόλεως... "Αν και πικρή όμως...

ζήλη σκεπάζει όλα γύρω, κ' αυτός ο τόπος μ' αφήνει βαθιά έντοια. Μου φαίνεται πως ξαναζώ σε περιστεμένες εποχές, λησμονημένες σε κάποιον άπαιρητη πτυχή του Αιώνιου Χρόνου, σαν διαβάνω ξαλωμένη στην γόνδολα την μαύρη κ' αφήνω πίσω μου παλάτια Δογών και σπητιών μουχλιασμένων ξεθωριασμένες όψεις...

Ο ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΗΣ

"Αντίξου στην κόμαρά μου, σ' ένα παράθεο ανθισμένο, ξεπροβάλλει μια μελαγχολή φλογερή μορφή Βενετσάνας. Τραγουδάει με μελωδία από της άθανάτες εκείνες, της ριζομμένες στην ψυχή κάθε λαού... "Ενας γονδολιέρης περνάει, αφήνει το κουπί... και την ματιά του να πλανηθή στην καταστράσιες γάστρες... Και το τραγούδι πίνει απότομα! Ξανασιάνει ο καλός σου το κουπί, κουνάει το κεφάλι του με λύπη που συνοδεύει ένα μικρό χαμόγελο και χάνεται με τη γόνδολά του στη στενή λαγύνα...

ΜΑΡΜΑΡΑ ΚΑΙ ΜΩΣΑΪΚΑ

Πανόρχειες εικόνες στολίζουν το εξωτικό της μοναδικής στον πλοῦτον και την τέχνη, εκκλησίας του 'Αγιου Μάρκου. 'Η σιωπενιά της όμ'όλης παραμέρισε μια στιγμή στο θετικό φως του ήλιου... Κι' άκτινοβόλησαν φανταστικά τα χρυσάφια των μοσαϊκών και τα παράξενα χρώματα των σπανίων μαρμάρων, με τα όποια έκτισαν αυτό το άριστο έργο... Κάθε πλάκα έχει και το δικό της μάγισμο, κομμάτι δεν μοιάζει με την άλλη. 'Ανέβηκα στην έσωτερική γαλερία μονάχη μου, α' άλλος έμειναν στον έξωστη κ' έδλεπαν τα περιστερία της Piazzetta, μια Γερμανός ξανθή και ροδοκόκκινη είχε την καλύτερη να μου εξηγήσει της παρόδοξες συμβολικές εικόνες που την κομοόσαν.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

Σε τρεις ώρες μου ήταν αδύνατον να εξετάσω με προσοχήν το κάθε τι που κλείνει μέσα του το ιστορικό και αίσθητο γοτθικό ρυθμό Palazzo Ducale. 'Εθαύμασα τα έργα του Paolo Veronese τόνον στην κολοσσαίες συνθέσεις του, σαν την 'Αποθέωση της Βενετίας, όσον και στην απλούστερες, αλλ' άριστοι γρηματικές, σαν την 'Απαγωγήν της Εύρώπης. Οι πίνακες του Tintoretto, με θέματα έμπνευσμένα από την ελληνική μυθολογία, ετρόβηξαν

για πολλήν ώρα τον θαυμασμό μου. 'Εντόπιον μου έκαμιν η γιγαντιαία Fresque του Τίζιανου «Ο Άγιος Χριστόφορος». Μήπως ή ιστορικές εικόνες του Bassano ή του Palma του Νεωτέρου με άφισαν αδιάφορη; 'Αλλ' όμως τί να πρωτοθαυμάσω και τί να πρωτοθημηθώ;

Στο μουσείο της γλυπτικής έσταμάτησα για πολλήν ώρα στο γυμνό σωματάκι ενός «Βρέφους κοιμωμένου». "Αγαμία με τόσην απλότητα γραμμών, τόση φυσικότητα στάσεως, με μια λέξη, με τόσην ζωή δεν είχα ξαναδεί... Σε μια στιγμή μου ήλθε ή τραλλή επιθυμία να αγγίξω να το φιλήσω... Θα το έκανα, αν τα βαρειά βήματα του φέλακος που περνούσαν κοντά μου δεν μ' έκαναν να σάλλοιρισθώ της συνέπειες ενός τέτοιου κινήματος. Τον γιάτην π' άπέδοσε τόσον ζωντανά το χαριτωμένο κορμάκι αυτού του παιδιού, αδύνατον να μάθω, άρνού είναι έργον άγνώστου εποχής...

ΑΝΗΛΙΑ ΒΑΘΗ

'Η φριχτές φυλακές του Παλατιού των Δογών, τα τραγικά rozzi (τηγάρδια), τα μέση αυτά των μυστικών θανατικών εκτελέσεων δεν μ' άφισαν ψυχρή κ' άσπυγλήτη. 'Ανατίχασα διόκληρη, όταν περνούσα την περίφημη Γέφυρα των Στεναγμών, την χωρισμένη σε δύο στενούς διαδρόμους, κ' αντίξουσα την άγχόνη, άπ' όπου έχουν κρημασθή χιλιάδες εύγενών...

Φοβείς κ' οι τοίχοι άντηχούν άκόμα από της ερωγές, τους θρήνους των θανατομένων ή από τους στεναγμούς εκείνων π' άφισαν για πάντα το φως της ήμέρας, καταδικασμένοι να κλωδώνται σε' άνήλια τηγάρδια των άπεισών φυλακών, ως ότου έλθη το καταλαχνικό χέρι του δημίου—τί φρίκη!—να τους δέση μια βαρειά πέτρα στο λαιμό και τους ρίξη ύστερα να ξεψηχούν στα βάθη των καναλιών...

"Ω! τί ιστορίες άνατριχιαστικές θα ψιθυρίζουν τα θαλωμένα αυτά νερά, όταν γλέφουν, γαλήνια κ' άπαλά, τα σκαλοπάτια των μουχλιασμένων σπητιών της βαρειές και ύγρές νύχτες του χειμώνα!....

ARSENAL

Στο Arsenal παρακολούθησα την εξέλιξιν της ναυτικής 'Ενετικής δόξης. 'Ο όλόζουρος «Βουζένταρος», με τον όποιον έταξείδειαν οι Δόγηδες, είναι ένα θαύμα πλοῦτον, κοκκορίας απλήστον και τέχνης λεπτής διαμασιής. "Όταν έβγήκαμε από το Arsenal αντί να πάρομε τον δρόμο του Μεγάλου Καναλιού με την γόνδολα ως την Piazzetta, προτιμήσαμε να περιπλανηθούμε έπίτηδες στα γραμμά σκατάδια μιας άπομαρτυρημένης συνοικίας...

Ο ΦΤΩΧΟΚΟΣΜΟΣ

Το χαρακτηριστικόν γνώρισμα των βενετσάνικων φτωχικών σπητιών είναι ή γάστρες με τα γεράνια—στέλινα άρμονικό με τα πράσινα παραθερόφυλλα—καθώς και τα τευτωμένα σκονιά από το ένα σπητι σε' άλλο με τ' άπλωμένα χρωματιστά, μυλωμένα ρουχαλάκια των παιδιών...

Στις μεγάλες αυλόθρες και γύρω από τη βρύση

μιας μικρής πλατείας, άπλωτα, με καστανά ή ξανθά μυλλάκια, με μαύρα ή γαλιανά ματάκια—παιδιά όμοια με ματιές πονηρές, κληρονομία του πατέρα ή της μητέρας, των δεσποζιμένων αυτών δούλων της 'Ανάγκης που κατάρζων πως θ' άρπάξουν πειο πολλά ή πως θα κλέψουν τον πλοῦτον—παίζων. Καθώς κατόλαθα το παιχνίδι τους τελείονει πάντα με ξόλο που πέφτει άλόηστο από τα χέρια των μεγάλων—α' διανυτών στην άσπενική ράχη των μικρών, των αδυνάτων...

ΛΗΨΙΜΟΝΗΤΗ ΝΥΧΤΑ!

Παντασινά ζωντανή θα έχω μπροστά στα μάτια μου την χθεσινή νυχτερινή εικόνα του Μεγάλου Καναλιού. "Ω! αρτέ, πατέ άλλοτε δεν θα δομαίσο εκείνα που για λίγες στιγμές πλημύρισε την ψυχή μου! "Όλες ή παλιές άναμνήσεις και έντατώσεις της ζωής μου έδόνσαν με μιας για ν' άφισουν τόπο στη νέα, την 'Αφύσθη! Δεν νέμζα πια πως ξαναζώ σε περιστεμένες εποχές, αλλά πως έζησα και ζω πραγματικά σε κάποιον άλλον Αίωνα... Στους κερους που Δόγηδες ίσχυροί, βοηθημένοι στο χρυσάφι, όργιάζαν με Δέσπινες ώραις, την ώρα που μυστικοί μπράβοι με μάσκες έπνιγαν στην σιωπήλες και σιωπενές λαγύνες κανένα λυγρό κορμί έρωτευμένο Εύγενοξ...

'Ο όφρανόξ κλωδσε βαρειά-βαρειά τα σύννεφα. Στα μελιανά νερά του Μεγάλου Καναλιού άντανακλωσαν τα φωτισμένα παράθερα των επιβλητικών Παλατιών. 'Η γόνδολες δεν πετούσαν πια σαν μαύρα εξωτικά πουλιά όπως το πρωί, τώρα γλωστορούσαν ήσπυλα κ' άπαλά σαν φειδάκια κ' έχάνονταν στα στενά κανάλια, κρύβοντας από τ' άλλα μάτια το πολήτιμο φροτίξ τα νεύια που ξεγυρισμένα πήγαζαν να πούν με πόθο το μεθυστικό νεκταρ της 'Αγάπης...

Κι' έχάνονταν ή γόνδολες στα στενά κανάλια κ' ένδυνάμονον τα γέλια και τα τραγούδια που έχιναν τα φωτισμένα παράθερα των παλατιών, κ' ήκούοντο τώρα, πειο καθαρά ή ανατριχιαστικές ιστορίες που μουμούριζαν τα θαλωμένα νερά, γλέφοντας τα σκαλοπάτια των μουχλιασμένων σπητιών!...

'Ονειρεμένη Βενετία! Κάποιο μυστήρια βαθύ σκόπησε της πειο δυνατές πνευλιές του άπάνω σου, άπάνω από τα δαντελλοτά Παλάτια σου και τα σιωπενά νερά σου... 'Η ψυχή μου, γεμάτη από την

θεία όμορφιά σου και μαγεμένη, γονατίζει, ψιθυρίζοντας ένα μεγάλο Εύχαριστό, για τον νέο κόσμο, τον φωτεινό κ' άσύγκριτο της Τέχνης κόσμο, που της γνώρισες!...

ΦΕΥΓΟΜΕ...

Φεύγομε πια για το Μόναχον... Τόσο γρήγορα; Μου φαίνεται πως άκόμα δεν είδα τίποτα... Και όμως τα είδαμε, μου λέγουν, όλα. "Ω! πως ήθελα να ξαναρχίζα άλλη μια φορά!

Ξάπνησα πολύ πρωί σήμερα. 'Από τ' άνοιχτό παράθερο, χάνεται στην κόμαρά μου, μαζί με της πρωινές άχτιδες χλωμού φθινοπορινού ήλιου, και σαν κίμα μελωδικό που σκορατείται σε' άρμονικές σταλαματιές στην έκστατική Ψυχή μου. 'Η καμπάνες του 'Αγ. Μάρκου! Βενετσάνες κοκκινομαλλούσες κάθε λογής κ' όμορφιάς, με λυγρό κορμιά, τυλιγμένα σε μακρούς κρησσωτές μαντήλες, περνούν δια-δύο, τρείς-τερείς, τα στενά σκατάκια και τρέχουν με περήφανη, αλλά προκλητική κομμωστασιά να μπούν στην εκκλησία... Κι' έμεις φεύγομε... 'Η γόνδολα μας περιμένει... Τί κορμιά! 'Από τώρα;... 'Ο γονδολιέρης μας, σωμαθητικό παιδί, ως είκοσι χρόνων, για να με περιποιηθή, έβαλε δελουδέσιο μαξιλάρι να καθίσο κοντά του και γάθε τόσο γονατίζει πια μου—τί άμωσση στάσι πάφνει με το γραμμά κομπούμ του και με το κουπί στο χέρι...—δείχνοντάς μου το κάθε τι στο γαργά πέρασμά μας.

«...Το Μεγάλο Κανάλι!... Νά ή εκκλησία de la Salute... Το στενόμακρο Παλάτι της Δυσδαμίας... Νά σ' αυτό πέθανε ο Wagner... 'Η Γέφυρα του Rialto... Το δαντελέσιο Ca' d' Oro που χονοίξει σε' άπαλά χάδια του ήλιου, ρυθμοί μικτού γοτθικού, το άριστότερο της Βενετίας!... 'Ανήκει στον εύγενή Franghetti... Νά το Παλάτι του Vendramin Callergi, με την συμβολικήν επιγραφήν επάνω από τη θύρα με τα οικόσημα «NON NOBIS»... Νά άπέναντι το ιστορικό Παλάτι της Lucrezia Borgia... Το άλλο... παρατάτω...»

Μά ή γόνδολα τρέχει, πετάει σαν πουλί, γιατί είναι πρωί και δεν γλωστορεί σαν φειδάκι, κ' έτσι χάνοι σιγά-σιγά από τα μάτια του τόνειρο αυτό που λέγεται Βενετία!...

ΡΕΑ ΜΠΕΛΛΟΝΑ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Τόν 'Ερωτα τον πιάσων
'Η Μοδερξ και τον δέσων
Με μέρα στα όφρανα,
Στην 'Ομορφιά τον έδωσαν,
'Αφού πρώτα τον έδωσαν
Με άνθηνα στεφάνια,
Κι' ή 'Αφροδίτη ή θεά
Αύτρα πολλά κ' άδωσα
Γι' αυτόν τότε γροσάει,
Με γά τον λύσον από 'κει

Δεν κόνει. Κει να κόνει
Νά μέθω να δουλεύω.

27 Β.

Τό να μην άγκαζε, σκληρό,
Τό ν' άγκαζε έπίσης,
Σκληρότερο, να διώχνωσι
'Όταν θέ ν' άγκαπήσες.

Μεταφραστής ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ

Ο ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ὕπερ τῶν θαμάτων τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολέμου διαγραφικῶς θεῖα καλλιτεχνικὴ ἐκθέσις εἰς τὸ ἐν Ν. Ὑόρκη Μουσεῖον τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἀπεκάλυψεν εἰς τὸ κοινὸν δύο ἄγνωστα μέχρι τοῦδε ἔργα τοῦ Γκρέκο, δύο ὑπέροχα ἁριστουργήματα, ἀπὸ ἐκείνα, τὰ ὅποια ἀπάρχουν ἐξ

Εὐρώπης καὶ ζηλοτύπως κρύπτονται εἰς τὰ σπουδαστῆριά των οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκκατομυριαῖοι.

Διότι καὶ αἱ δύο εἰκόνες, διὰ τὰς ὁποίας θὰ υπερηφανεύοντο αἱ μεγαλειότεραι καλλιτεχνικαὶ Πινακοθήκαι τοῦ κόσμου, ἀνήκουν εἰς ἰδιώτην, εἰς πολυτάλαντον Γιάννην, ἀνωμότως ἐκθέσαντα τὸν θησαυρὸν του, χάριν τῶν θαμάτων τοῦ πολέμου. Εἶναι ὁ «Βικέντιος Ἀναστάσιος» καὶ ἡ «Ἀποκάλυψις».

Ἡ πρώτη τῶν εἰκόνων εἶναι ὄχι μόνον καλλιτεχνικῆς, ἀλλὰ καὶ μεγάλης ἱστορικῆς ἀξίας, διότι διαφωτίζει ἐν μέρει τὰς ἀσαφεῖς καὶ ἀσυναρτήτους βιογραφικὰς σημειώσεις περὶ τοῦ καλλιτέχνου, τὰς ὁποίας μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ αἰῶνες.

Ἡ εἰκὼν παριστᾷ, εἰς φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος, τὸν «Βικέντιον Ἀναστάσιον», Ἰσπανὸν ἱππότην τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ἐν πλήρει πανοπλίᾳ. Εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔργα τοῦ Γκρέκο. Ἐπιλοτεχνήθη κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τοῦ σταδίου του, ὅτε ἡ καλλιτεχνικὴ μυστικὴ πάθεια τοῦ Γκρέκο δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκδηλωθῆ μετὰ ὅλην τὴν δύναμίν της, μετὰ ὅλην τὴν ἐμπαθῆ ἐκείνην πρωτοτυπίαν, ἣτις ἐξαυλῶνει, δίδει κάποιαν τραγικὴν ἐξιδανικέυσιν, εἰς τὰ ὀρμηώτερα τῶν ἔργων του.

Ἄλλ' εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ ἡ εἰκὼν τῆς ἐξελίξεως, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἀργότερον ἡ τέχνη τοῦ Γκρέκο, τῆς πρωτοτύπου ιδιοφυΐας του, τῆς ἐπανεστατημένης καλλιτεχνικῆς ψυχῆς του, ἣτις δραματουργεῖ μᾶλλον μετὰ Δισχύλειον τραγικότητα, παρὰ ζωγραφίζει ἐπὶ τῆς ὀθόνης.

Ἀπὸ τὸ βαθὺ καὶ μελαγχολικὸ φόντο, εἰς τὸ ὁποῖον μυστηριωδῶς διαγράφεται ἡ πλαστικωτάτη αἰλουέττα τοῦ ἱππότη Βικεντίου Ἀναστασίου, προβάλλει, ὡσεὶ ἐξιδανικευμένη ἀπὸ τὰς ἀκτινοβο-

λίαις τῆς ζωῆς, ἡ μορφή του, ἐτοιμὴ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, ὄχι μετὰ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέδιδεν ἓνας Ἰσιανὸς ἢ ἓνας Βελαντιέζ, ἀλλὰ μετὰ τὸ πάθος καὶ τὸν πόνον ἐκείνου, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν ἰσχυροτέραν πρωτοτυπίαν τῶν προσωπογραφιῶν τοῦ Γκρέκο — πάθος καὶ πόνον, ποῦ συνετάραξαν τὴν ὑπαρξίν του καλλιτέχνου τόσο, ὥστε ν' ἀποτυπώσῃ αὐτοῦσίαν τὴν ἀρραγίδά των εἰς τὰ ἔργα του.

Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἀνυσύγου καὶ μελαγχολικοῦ πνεύματος τοῦ Γκρέκο καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πρωτόλαια τῶν ἔργων του—ἐὰν δύναται νὰ ὀνομασθῇ οὕτως ὁ «Βικέντιος Ἀναστάσιος»—ἔρχεται νὰ ἐπικυρώσῃ τὰς ὀλίγας καὶ ἀσαφεῖς πληροφορίες, ποῦ ἔχομεν περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, ὅτι πράγματι ὁ καλλιτέχνης ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητός του διῆλθε βίον πλήρη πικριῶν καὶ δοκιμασιῶν, ὅστις σημαντικῶς ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς ιδιοσυγκρασίας του καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν δαιμόνιον του τὴν τελικὴν σφραγίδα τῆς δραματικῆς ἀποτυπώσεως τῶν χαρακτήρων τῶν προτύπων του, ἣτις ἀποτελεῖ καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ἀπαρμιλλοῦ τέχνης τῶν ἀθανάτων προσωπογραφιῶν του.

Πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Γκρέκο διῆλθον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐκθέσεως τετρακόσκιαι χιλιάδες ἄνθρωποι.

Ὁ «Βικέντιος Ἀναστάσιος» καθήλωνε ἐν ἀφῶν γοητεῖα πρὸ αὐτοῦ τὰ πλήθη τῶν ἐπισκεπτῶν, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἀπεμακρύνοντο εὐκόλως, ἐὰν οἱ φύλακες τοῦ μουσείου δὲν ὑπενθίμιζον εἰς αὐτὰ νὰ προχωρήσουν, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποῦ περιμένουν νὰ ἴδωσιν.

Ὑπάρχουν ἐκτεθειμέναι εἰκόνες καὶ ἄλλων μεγάλων διδακτῶν, ἀλλ' ὁ «Βικέντιος Ἀναστάσιος» προσελκύει τοὺς περισσοτέρους θαυμαστὰς καὶ προκαλεῖ ὄχι ἀπλῶς αἰσθητικὴν γοητείαν, ἀλλὰ βαθυτάτην πνευματικὴν συγκίνησιν, διότι μέσα εἰς τὸ ἀρχαιοπρεπὲς πλαίσιον του φαίνεται ὡς ἡ φυσικωτέρα ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρωπίνου πάθους, ὡς ἡ ἐντελειότερα ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἀναπαράστασις τῆς ἐξωτερικεύσεως τῶν ἐνδομύχων αἰσθημάτων καὶ συγκινήσεων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ὁ κ. Κλ. Τριανταφύλλου ἐκτελῶν συνθέσεις του.

ΑΙ ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Lida Borelli

Suzanne Grandais

Κινηματογράφος «PALLAS»

ΣΤΑΛΛΑΓΜΑΤΙΕΣ

Κατά τὰς ἐφημερίδας, ὁ νέος Πρωθυπουργὸς κ. Γούναρης ἐδέχθη θερμὰ τὰ συγχαρητήρια. Αὐτὸ εἰλεπεν ἄνθρωπος, ἀποτελούμενος ἀπὸ μίαν γούναν, νὰ μὴ δεχθῆ θερμὰς ἐκδηλώσεις συμπαθείας.

Κατὰ τὴν ἐξαργεῖσαν πολιτικὴν κρίσιν ὅλοι ἐ-
ζήτησαν ὑπουργεῖον ἐπιβολῆς κατόπιν τῆς ἐπιθετικῆς τῶν ἐθνικῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν ἡ... διόλου τῆς Βουλῆς. Ἀνεξερευνήτοι κί βου-
λαὶ τοῦ Κυρίου... Βενιζέλου.

Κακῶς ἐσχυρίζονται τινες, ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος προκαλέσας τὴν πτώσιν τοῦ ἔθους τὰ μού-
τρα του. Ἡ φράσις αὐτὴ μόνον διὰ τὸν Κλέαρχον ἤμπορούσε νὰ λεχθῆ...

Ἐκ τῶν ἐννέα ὑπουργῶν, οἱ ἑπτὰ φέρουν γέ-
ναια. Ἰδιὰ ἦτο μεγάλη ἀγένεια νὰ κατακρίνη
τις τοιαύτην Κυβέρνησιν, διακρισμένην διὰ τὴν
ἐὐπρόσωπον ὁμοφωνίαν τῆς.

Ὁ κ. Βενιζέλος εἶναι ὄντως προσηκτικός. Ἐ-
πειτα ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἄς διήλθεν
ὡς πρωθυπουργός, δὲν ἐξέλεξεν ὡς τόπον ἀναπαύ-
σεως τὴν... Χαλέπαν.

Περίεργα πρόφραγμα.
Ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μπερτί-
νη νὰ παρσιάζεται εἰς τὸ πανί... γκεκατέ...
Ὁ κ. Βενιζέλος νὰ τὰ εὖρη στενά, ἀκριβῶς
διότι ἤθελε νὰ δρᾷ εἰς τὰ στενά τῶν Δαρδα-
νελλίων.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Προφητικὸν μνημεῖον

Ἐν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων μνη-
μείων τῶν Παρισίων εἶναι ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀπο-
μάχων, εἰς τὴν κρύπτει τῆς ὁποίας ἀναπαύεται, ὡς
γνωστὸν, ἡ τέφρα τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Α'. Ὁ χρυ-
σοῦς θόλος, ὁ ἐπιστέφον τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, προ-
ανήγγελε τὴν ἐκρηξὴν τοῦ μεγάλου πολέμου ἀπὸ
τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1913. Ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν,
ὅτι ὁ καβαλιστικὸς κόσμος, ὁ κόσμος τοῦ μυστηρίου
καὶ τοῦ μυστικισμοῦ θεωρεῖ τὸν θόλον τοῦτον ὡς
κακοποιόν. Ὁ θόλος ἀνηγέρθη πρὸ δύο αἰώνων, ὅταν
ἤρξατο πλέον νὰ δῆ ὁ ἀστὴρ τῆς γαλλικῆς εὐτυχίας
ὑπὸ τὴν μοναρχίαν. Ἐπεχρυσώθη διὰ πρώτην φασὸν
κατὰ τὸ 1813 καὶ οἱ συνησπασμένοι στρατοὶ τῶν ἐχ-
θρῶν τῆς Γαλλίας, ἐισελθόντες εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔ-
δαφος, κατέρριψαν ἐκ θεμελίων τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου
καθήμενον. Παρήλθον ἔτη πολλά, τὸ χρυσοῦν ἐπί-
στρωμα ἐφθάρη καὶ ὁ Ναπολέον ὁ Γ' δέταξε τὴν

Σχηματίζει Κυβέρνησιν ὁ κ. Γούναρης καὶ δὲν
προσλαμβάνει ὑπουργὸν τὸν κ. Γούναρ ἀ κ η ν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς παρετηρήθη με-
γάλη ἐλλείψις ἄρτου, μόνον δύο ἄνθρωποι ἔσαν
ἠσυχώτατοι καὶ συνίτων ὑπερονίη. Εἰς βουλευ-
τῆς ἐξ... Ἄρτου καὶ εἰς ἄρτι ἀρχιεὶς ἔσενος.

Κατὰ τὰς προσηλαῖς ἐκλογὰς θὰ ἐκλεγῶν πε-
ρίπου τετρακόσιοι βουλευταί. Φαντάζεται κανεὶς
τί ἰδεώδης Βουλὴ θὰ εἶναι, ἂν οἱ τετρακόσιοι βου-
λευταὶ θὰ τὰ ἔχουν καὶ τετρακόσια.

Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις θὰ μετακομηθῆ εἰς
Ἰκόνιον. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι θὰ ταξεί-
δουσι ἰκόνιτιο...

Ὁ φιλοβούλγαρος Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς κ.
Μπόουτσερ προσεβλήθη ἀπὸ φλόγων τῶν ὀρθόδο-
ξων τῶν Βουλγάρων, ἐπόμενον ἦτο νὰ πάθουν
φλόγων τὰ μάτια του. Τὸ Βουλγαρικὸν κράτος
ἐμεγαλύνετο τότεν εἰς τὰ... μάτια του καὶ τό-
σῃν ἔρριπτε σκόνη στὰ μάτια τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ κό-
σμου, ὥστε ἄς εὐχθῶμεν νὰ θεραπευθῆ καὶ ἔξη
διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του τὴν ἀλήθειαν.

Εἰρωνεῖα.
Ἐν Πειραιεὶ εὐρέθη νεκρὸν ἐν ἔκθετον, τὸ ὁ-
ποῖον ἔφερε τὸ ὄνομα... Ἀθανασία.

Ὀρθὴ ἀνορθογραφία.
Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ καθηγητὴς.— Πέσ μου σύ,
Γληγόρη, ἡ Αὐστρία πῶς γράφεται.
Ὁ μαθητὴς (θριαμβευτικῶς). Μὲ ἦ τ τ α.
ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ἐπισκεψὴν τοῦ θόλου. Μετ' ὀλίγον χρόνον ἡ κατα-
στροφὴ τοῦ Σεδάν καὶ ἡ ἀπόλεια τῶν δύο ἐπαρχιῶν
ἐπλήξε τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ κείρια, ἀποδεικνύουσα
τὸ δίκαιον τῶν δεισιδαιμόνων. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον
παρελθόντος ἔτους διετάχθη ἡ διὰ χρυσοῦ στρώματος
ἐπένδυσις τῆς ἐφθαμένης ἐπιφανείας τοῦ θόλου.
Πάντες οἱ καβαλισταὶ προσῆδον ἐν τῷ γεγονότι τού-
τῳ τὸν κίνδυνον, ὅστις ἠπειλεῖ ἐκ νέου τὴν Γαλ-
λίαν... καὶ ὁ πόλεμος ἐπλήθην.

Ἡ Σάρα Μπερνάρ ἐν Βερολίνῳ.

Ὁ «Ἀδιάλλατος» ἀφηγεῖται χαριτωμένον ἀνέκ-
δοτον τῆς Σάρας Μπερνάρ.
Ὅταν ἡ μεγάλη τραγουδίστρια ἀπεφάσισε νὰ παῖξῃ
εἰς τὴν Γερμανίαν—τῷ 1905 νομίζω—ἀφ' οὗ προεβλή-
θη ἐπιμόνος, ἔσχε τὴν ἐκτασίαν νὰ δώσῃ τοῖς μαθητῶν
μᾶθημα εἰς ἓνα ἀδέξιον Βερολίμω. Ὁδὸς παρε-
ρίσκετο ὡς τρίτος εἰς μίαν συναυλίαν τῆς Σάρας

μὲ Ἄγγλον δημοσιογράφον, ὁ ὁποῖος, γνωρίζων ὀ-
λίγα Γαλλικά, ἐπεχρῆσεν τὴν τραγουδίστριαν νὰ τοῦ ἀ-
παντᾷ Ἄγγλιστί. Ὁ Γερμανός, ὁ ὁποῖος ἐμειδία αὐ-
θαδῶς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς συνομιλίας, ἤρξατο αἰφνι-
δίως νὰ γελά.

— Τί ἔχετε λοιπὸν, κύριε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Σά-
ρα Μπερνάρ.

— Οὗτος χωρεῖ νὰ παραχθῆ ἀπήνησεν;

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ τὰ Ἄγγλικά σας
μὲ κίμνουν νὰ γελά.

— Ἄς μιλήσωμεν λοιπὸν Γαλλικά! εἶπεν ἡ Σάρα.

— Ἐυχαριστῶς...

Ἡ Σάρα τὸν ἤκουσεν ἐπὶ τινος στιγμῆς, ἔπειτα
ἤρξατο νὰ χειρωνακίη, ὡσάν νὰ ἠσθάνετο δραστῆς
πόνου. Τὴν ἐρωτοῦν

— Τί ἔχετε, κυρία;

— Τὰ Γαλλικά τοῦ κυρίου μὲ κίμνουν νὰ κλαίω!

Ἡ κατασκευὴ χάρτου.

Ὁ Ἑυρωπαϊκὸς πόλεμος ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τῆς πα-
ραγωγῆς τοῦ χαρτοῦ. Πλείστα ἐργαστήρια ἐνεκεν
ἐλλείψεως ἐργατῶν εἶναι κεκλεισμένα, ἀλλὰ δὲ μόλις
ἐργάζονται. Πρὸ τοῦ πολέμου παρήγον χάρτην 8.250
χιλιοτομπεῖα, μεταχειριζόμενα ὡς πρώτας ὕλας ῥάκη,
ἀχρεῖα, χάρτα καὶ λοιπά. Εἰς τὴν Κίναν ὁ χάρτης
κατασκευάζεται ἐκ φύλλων ὀρέξης. Ὁ κατ' ἔτος
παραγόμενος χάρτης ἔχει βάρος ἐνὸς δισεκατομμυ-
ρίου χιλιογράμμων καὶ ἐπιφάνειαν 40 δισεκατομμυ-
ρίων μέτρων. Ὁ χάρτης, τὸν ὁποῖον διαπνέουσι καθ'
ἐκάστην αἰ ἐφημερίδες, θὰ ἤρκει νὰ καλύψῃ ἐπ'
φάνειαν τετραπλασίαν τῆς τῶν Παρισίων.

Ὁ πόλεμος καὶ τὸ θέατρον.

Εἰς τὸ Παρισίον θέατρον Ἄντοῦν ἐν σπουδῇ
πολυπληθεῶς κοινὸν ἐγένοντο αἱ πρώται πα-
ραστάσεις τῆς νέας Ἐπιθεωρήσεως, ἧτις εἶναι πλῆ-
ρης πολεμικῶν ἐπιποδίων. Μία σκηνὴ παριστᾷ τὰς
ἐντιπώσεις τοῦ Γαλλικοῦ κοινοῦ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως
τῶν Γερμανικῶν ἀεροπλοίων. Ὁ πρῶτος κομικὸς Ζε-
μὲ ἐμφανίζεται ὡς ὁ ὄνομαστός στρατηγὸς Καμ-
περόν, ὅστις ἐκφράζει τὸ παράπονον του, διότι οἱ
μεταγενέστεροι τὸν ἐνθιμοῦνται μόνον διὰ τὴν περι-
φημιαν ἀπάντησιν τῶν πρὸς τὸν στρατηγὸν Οὐδέλλυ-
κτιον καὶ οὐχὶ διὰ τὰ πολυμικά του κατορθώματα.
Μετ' ὀλίγον δὲ συμφιλίωσεν ὁ Καμπρόν μετ' τὸν
ἐπόμενον Ἄγγλον στρατηγόν, ἐνῷ ἡ σκηνὴ τοῦ Να-
πολέοντος συγχωρεῖ ἀμφοτέρους διὰ τὴν Ἀγγλο-
γαλλικὴν συμμαχίαν.

Ἄλλη σκηνὴ εἶναι ἡ τοῦ «Σιδηροῦ Λακός», ὅστις
ἀπαγγέλλει παραδίαν ἐνὸς ποιήματος τοῦ Βίκτωρος
Ούγκω, ἐπιανεσσομένου τὴν καταπάτησιν τῆς ὑπὲρ
τοῦ Βελγίου συνθήκης. Ὁ Δεμᾶς ἐμφανίζεται μετ'
κλιδομένου ηλίθιον νεοσυνδέκτου εἰς ἓν χαράζο-
μα, καὶ δὲ στρατιώται κατὰρκεντα ἐξηντλημένοι, ἀλλ'
ἐγγείρονται ἄμέσως, ὅταν ἀντηχῆ ἓν δημοφιλὲς ἄσμα.

Θὰ φανῆ παραδόξον πῶς παριστᾷται εἰς τὴν σκη-
νὴν ἓν χαράζωμα, ἐνῷ τὰ συμβαίνοντα ἐν τοῖς χαρά-
ζομασιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου εἶναι τῶσον
λεπτοῦ. Ἄλλ' ἡ ἰδέα εἶναι τῶσον ὀψιλή καὶ ἡ ἐκ-
τέλεσις τῶσον ἐπιτυχής, ὥστε πᾶσα ἐντύπωσις περὶ
ἄσπεδος παραστάσεως ἐκλείπει. Καὶ ὁ στρατηγὸς
Ζοφφὸν παρέρχεται εἰς τὴν σκηνήν, ἐνῷ οἱ στρατιώται
τῶν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ δὲν προσφᾷται οὔτε λέξιν καὶ
ὁ σιωπηλὸς στρατηγὸς σημειοὶ μεγάλῃ ἐπιτυχίαν.
Ἐκμοφαντικᾶ δὲ ἐπισημασθῆναι ἀντιχοῦν, ὅταν στίχοι
τινες διὰ τὸ «σχιζομένο χαρτί» τῆς συνθήκης τοῦ
Βελγίου ἀναπολοῦν τὴν μορφήν τοῦ Βασιλέως Ἀλ-
βέρτου. Εἰς τοῦτον προσφέρεται ἐπὶ σκηνῆς καὶ πολυ-
τέλης τιμητικὴ σπᾶνὴ μετ' ἐκλεκτοῦ καὶ ἐνθουσιώδους
στίχους τοῦ ποιητοῦ Ρισπέν, οἵτινες προκαλοῦν πατα-
γῶδους ἐπιδοκιμασίας.

Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ νεοτερισταὶ Ἐπίσκοποι.—Ἀνι-
μιστῆρες καὶ οἷνος φιλῶν.—Ἡ Σάρα μὲ ἓνα πόδι.—Δημοτι-
καὶ βιβλιοθήκαι.—Ἐπιμαρτυροῦντες κριτικῆ.—Ὁ Εὐρωπαϊκὸς
καὶ ἡ Δουλοῦν Μυστήριον.—Κατηγορηθέντων κατὰ τῶν ἀνδρῶν.—
Τὰ ἔργα τοῦ Κατῆ.—Τὰ ἀστίχια τοῦ Ματσούκα.

ΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ εἰς τὸν
Μητροπολιτικὸν ναόν. Σταυ-
ροστατηθῶμεν, ἀδελφοὶ Χρι-
στιανοί. Ἄλλοτε συνήροζοντο
Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι διὰ πᾶ-
σαν τροποποιήσιν τῶρα ἕνας
φειδῶς ἐπιτροπῶν ἀρχεῖ. Καὶ
ἤρξατο ἀπὸ τὸν φωτισμόν.
Ἡ κατανικτικὴ ποίησις τῶν
κηρίων, τῶν ὁποῖων ἡ φλόξ

τηριολάμπει πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόπων, ἡ φλόξ
ἐκείνη ἡ ἀληθής, ἀλλὰ πλῆρης μυστηρίου, θὰ ἀντι-
κατασταθῆ ἀπὸ τὸ ἐκτετριωτικὸν καὶ αὐθαδὲς φῶς
τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Ἡ ἐκκλησία ἐξομοιοῦ-
ται πρὸς ἐμπορικὸν κατάστημα. Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς
ἔχει μέσα του τὴν κραιπνὴν τῆς ρεζιλίας. Σοῦ ἀ-
φαιρῆ τὴν ἡρεμον σκέψην, τὴν προσήλωσιν πρὸς τὸ
ἀόρατον θεῖον, τὴν διαίσθησιν τῆς προσευχῆς. Εἶναι
νεοτερισμός, ἀσυνιδεαστος πρὸς τὸ περιβάλλον τὸ
μυστικοπαθές.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλα μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ
τῶν Μητροπολιτικῶν ναῶν ταχέως θὰ μεταδοθῶν καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους ἐκτείνονται. Θὰ τοποθετηθῶν ἀνε-
μιστήρες, θὰ κλεισθῆ ἡ κεντρικὴ εἴσοδος ὅπως εἰς
τοὺς καθεδρικοὺς καθολικοὺς ναοὺς καὶ θὰ χρησιμο-
ποιηθῶν αἱ πλάγαι. Ἐτολοθετήθησαν σήμαντρα ἀρ-
μαντικῆς ἀνακρούσεως, θεριάστρα καὶ ἄλλα νεοτερι-
σμοί. Νομίζομεν, ὅτι διὰ αὐτὰ δὲν εἶναι καθόλου ἐ-
πιβλαβὴ κατὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Μᾶλλον ἔπρεπε
νὰ ληφθῆ φροντίς διὰ νέον Μητροπολιτικὸν ναόν,
διότι ὁ νῦν εἶναι ἀνεπαρκὴς καὶ εἰς ἀκατάλληλον θέ-
σιν, καὶ στερεῖται Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀντὶ
δὲ ἀνεμιστήρων καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ καθιερωθῶν
τὰ καθίσματα εἰς πολλαπλὰ σειράς, νὰ συνελησθῶν
τὸ ἡ φωνητικὴ ἀκροῖα, ἀμελλικῶς ἐξοστρακισμέ-
νων τῶν ἐρρίων ψαλτῶν, εἰσαγομῆνον καὶ τοῦ ἀρ-
μονίου. ὅσο δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς Βυζαντινὰς πα-
ραδόσεις, καὶ νὰ καθίστατο ἀξιοπρεπέστερος ὁ κλῆ-
ρος ὑπὸ ἔσοπιν ἐμφανίσεως καὶ συμπεριφορᾶς, νὰ
λεῖψῃ ἡ περιφορὰ τῶν δίσκων, ὅστις μονίμως νὰ ὑ-
πάρχη εἰς τὴν εἴσοδον. Αὐτὰ εἶναι σπουδαιότερα ἀπὸ
ἠλεκτρικοὺς γλύπτους, καὶ σήμαντρα μελοδραματικά.

Ἡ Σάρα Μπερνάρ, τὸ θαῦμα τῆς ἡλικίας, ἡ ἀει-
θαλῆς παρὰ τὰ ἐβδουήκοντα ἔτη, ὑπέστη ἀκροατηρια-
σμόν. Δι' ὅλας τὰς ἡθοποιούσας ἐλέχθη, ὅτι, ὅταν γη-
ραῖον, δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐμφανισθῶν ἐπὶ σκηνῆς,
ἦτις μὲ τὰς κότους καὶ τὰ ψιμύθια ἐπατάχθη τὸ
γῆρας. Ὁ κανὼν αὐτὸς εἶχε μίαν ἐξαιρέσιν. Τὴν
Σάραν. Καὶ μόνον ἔπρεπε νὰ ἐπέμβῃ ἡ χειρουργικὴ
μάχαιρα διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θυμῆλιν ἢ θαλερὰ
λέγεια τῆς τέχνης. Ἄλλ' ἡ Σάρα δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ ζῆσθ ἔξω τῆς τέχνης. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ διδῇ

παραστάσεις; Θά διδή διαλέξεις, αναπαριστώσα διὰ τοῦ ὄραίου λόγου τὰς ὄραιότερας ἐντυπώσεις τῆς τόσον καλλιτεχνικῆς καὶ μεστῆς ἀναμνήσεως ζωῆς τῆς.

Εἰς ἓνα γράμμα τοῦ ἀτηρήθην πρὸς τὸν Μπαρρὲς γράφει: «Μποροῦσα νὰ διατηρήσω τὸ πόδι μου καὶ νὰ μὴν ξαπλωμένη εἰς μίαν πολυθρόναν. Ἄλλ' ὄχι. Δέχομαι νὰ εἶμαι ἀκρωτηριασμένη, ἀλλ' ἀρνούμαι νὰ μείνω ἀκίνητη. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ζωὴ μου. Με-φθαίριον εἰσέρχομαι, τώρα μὲ τὸν πόλεμον, καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μεγάλην οικογένειαν τῶν ἀκρωτηριασμένων, διὰ τοὺς ὁποίους ἐδημοσιεύσατε συγκινητικὸν ἄρθρον».

Ὁ Μὰξ Νορδᾶν ἀποδίδει εἰς τὴν εἵνοιαν τῶν Θεῶν τὸν ἀκρωτηριασμὸν, διότι τὴν ἀπέσυραν ἀφηνειδίας ἀπὸ τὴν δρᾶσαν, ἐξ ἧς οὐδέποτε θὰ ἀπεχωρίζετο. Οἱ Θεοὶ ἀφῆκαν νὰ πέσῃ ἡ αἰδοία, ἐνῶ ἡ αἰθουσα ἐδινεῖτο ἐκ χειροκροτημάτων καὶ ἐσαγήνευεν ἡ ἀπατηλὴ ἰδέα τῆς νεότητος. Ὁ μέγας ψυχολόγος ὀρθῶς διέγνωσε τὴν ἀνάγκην νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τότε πρὲς νὰ ἀποσφραττῆ τῆς ἐνεργοῦ δρᾶσεως.

* *

Ἀπεφασίσθη ἡ ἰδρυσις βιβλιοθήκης ἐν τῇ δήμῳ Ἀθηναίων. Ἐπαροτιούμεν εἰς τὴν ἰδέαν. Ἦτο καιρὸς νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ὁ παλιὸς Δῆμος μίαν βιβλιοθήκην καὶ νὰ μιμηθῇ τὴν Κέρκυραν, τὴν Ζάρανθον, τὰς Πάτρας, καὶ πᾶνας κοινότητας ἀκόμη, αἱ ὅπαι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην βιβλιοθήκης. Τὸ ποσὸν ὁμοῦ δὶο χιλιάδων δραχμῶν κρίνεται ἀνεπαρκές.

Ἄλλ' ἡ ἰδρυσις αὕτη δίδει ἀφορμὴν εἰς εὐρυτέρας σκέψεις, ἀφορώσας τὴν ἀνάγκην ἰδρύσεως κοινοτικῶν βιβλιοθηκῶν. Ἐκάστη κοινότης θὰ ἦτο εὐχρῆς ἔργον, ἂν διέθετε μικρὸν ἐτησίως ποσὸν πρὸς ἀγορὰν βιβλίων στοιχειωδῶς ἀναγκαίων, καὶ ἂν ἀνηθύνετο πρὸς τὰς διευθύνσεις, τὰς ἐκδιδύσας δελτία γεωργικά, βιομηχανικά. Θὰ ἀπετελεῖτο βαθμηδὸν χρησιμωτάτη βιβλιοθήκη διὰ τοὺς δημίους.

* *

Δύο περίεργοι κριτικοὶ ἀνεφάνησαν ἀπὸ τινος. Ὁ ἓνας ἐξ αὐτῶν γράφει διὰ συναυλίας, παραστάσεις, διαλέξεις, εἰς ἃς δὲν παρενέβη. Καὶ ἀναγινώσκω-μεν «Δὲν ἤκουσα τὴν Τάδε ὁμιλήσαν, ἀλλά». Καὶ ἐξακολουθεῖ γράφων μίαν στήλην. Δὲν παρενέβη εἰς τὴν παράστασιν, καὶ ἀφηγεῖται πῶς ἐδιδάχθη τὸ ἔργον. Ὁ ἄλλος κριτικὸς γράφει διὰ τὰ ἡμιτελῆ ἔργα τοῦ Χατζῆ. Εἶναι ἡ κριτικὴ τοῦ Δέν. Δὲν ἠξέφρω—γράφει—ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος καλλιτέρας τοῦ Χατζῆ. «Μοῦ εἶπαν» οὐ τὸ τάδε ἔργον εἶναι τελειωμένον. «Δὲν ἠξέφρω» ἂν εἶναι καλὸ. Δι' ἐν ἄλλο ἔργον; «Ἄγνοῦ ἂν εἶναι προχωρημένον». Καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβολῶν στηριζόμενος, κρίνει. Καιρὸς εἶναι πλέον νὰ λείψῃ ἡ ἐριμαροδίτις αὕτη ἀρνητικὴ κριτικὴ. Ἄφρου καλὰ καὶ σώνει θέλουν νὰ γράφουν, ἅς πηγαί-νουν νὰ βλέπουν τὰ ἔργα, διὰ νὰ ἠξέφρουν καὶ τί πρὲς νὰ γράψωσιν.

* *

Ἡ διδάκτωρ τῆς φιλολογίας καὶ παλαιὰ συνεργά-τις τῆς «Πανακοθήκης» δεσποινὴς Μυρσίνη Κλεάνθους εἰς τρεῖς διαλέξεις εἰς τὸ Λύκειον τῶν «Ἑλληνίδων» μᾶς ἔδωκε ἓνα ζωηρότατον καὶ σαφῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ Εὐριπίδου, ἰδίᾳ ὡς μισογύνου ποιητοῦ. Μὲ μίαν διαλεκτικὴν, ἀσπνήθη εἰς ὁμιλήτριαν, ἣν ἐθέλωμεν εἶναι φεμινιστὸς πεισματώδης, κατεκερανώσεν, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, τὸ ἀνδρικὸν φύλον καὶ ἔδειξε τὴν ἐκτίμησίν τῆς πρὸς τὸν ἀρχαῖον μισογύνον διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ τῶν... νεωτέρων ἀδρῶν. Ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τραγικὸν τὸν ἐξαπολύσαντα μύ-δρον κατὰ τῆς φύσεως — ἦτις δὲν μεταβάλλεται — τῆς γυναικὸς διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ ἀπαιδεῖα τῆς τότε γυναικὸς καὶ ἡ κατωτάτη θέσις αὐτῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ἀνδρικὸν δεσποτισμὸν κατέ-

στησαν τὸν Εὐριπίδην μισογύνον. Ἐποίειλε τὴν διά-λεξίν τῆς μὲ ἔρειναν τοῦ νεωτέρου γυναικείου ζη-τήματος, ἀπομακρυνθεῖσα οὕτω τοῦ ἀρχικοῦ ζητή-ματος. Αἱ ὁμοφύλοι ἐχειροκροτήσαν συγκεκαμημέναι τὴν Δίδα Κλεάνθους, ἦτις τόσον εὐγλώττως ἀτελο-γῆθη διὰ τὰς κατὰ τοῦ φύλου τῶν δεινὰς κατηγο-ρίας τοῦ Εὐριπίδου, ὃν ἐξακατήρῃσεν ὡς ἀντιπρο-σωπεύοντα σήματα τὸ ἀσχημον φύλον ἐν τῇ περι γυ-ναικὸς γνώμῃ, καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας.

* *

Εἶδα τὸν Μαρσούσαν εἰς μίαν διάλεξιν. Ἐπρό-κειτο περὶ δημοτικῶν ἀσμάτων. Καὶ σπνήθη μεταξὺ μᾶς ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Τί κάνεις τώρα, Σπύρο;

— Δίστιχα.

— Ἐγνώριζα πῶς εἶσαι ποιητής.

— Μὰ αὐτὰ εἶναι τὰ ὄραιότερα δίστιχα ἐξ ὧν ὑπάρχον εἰς τὴν πατρίδα μας.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω κανένα;

— Ἐχχαρίστως, διάβασε. Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυ-λακίου του ἓνα σιγαρόχαρτο, ἐφ' οὗ ἀνεγράφετο: Κατάλογος ὄρφανῶν κορασιῶν πατρὸς πεσόντος ἐν πολέμῳ.

— Αὐτὰ τὰ ζεύγη ποῦ θὰ παντρέψω εἶναι τὰ δι-στιχά μου. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ βγοῖν εἴ κωροὶ τῆς ἐκ-δικήσεως. Ἡ ποιητικὴ συλλογὴ λέγεται «Λευκὸς Σταυρός».

Καὶ εἶπα. Νὰ ἐπὶ τέλους ἓνας ποιητής, ὁ ὁποῖος δὲν φαντασιοκοπεῖ.

Ἐν τούτοις δὲν ἀμελεῖ καὶ τῆς πραγματικῆς ποιή-σεως. Ἴδου τὸ νεώτερον ποιήμα του, γραφέν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς «Υδροῦς» τῆ 22 Φεβρουαρίου, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ναύαρχον Κουντουριώτην.

Ζωγράφος δὲν εὐρέθηκε γιὰ νὰ σὲ ζω-

(γραφίσῃ

ἀλλ' οὔτε καὶ τραγουδιστὴς γιὰ νὰ σὲ τρα-

(γουδήσῃ.

Μόνον ἐγὼ σὲ τραγουδοῦ

καὶ μὲ τ' ἄγνό μου αἶμα

κίνω γιὰ σὲ νὰ ζωγραφίσω

κι' ὅλη τὴν Ὑδρα στέμμα.

Καὶ λέω σὶνὸν κόσμο τὸν πολὺ μὲ μάτια

(δακρυομένα

πῶς τὸνζυμά σου διαλαλεῖ καινούργιο εἰκο-

(σιτένα.

* *

Ὑπεβλήθη διὰ χρονογραφίματος ἡ ἐρώτησις: Τὰ ἔργα τοῦ θαλασσογράφου Χατζῆ πρὲς νὰ συμπλη-ρωθοῦν ὑπὸ ἄλλου καλλιτέχνου ἢ νὰ μείνουν ὅπως τὰ ἀφῆκεν ὁ ἀποθανὼν καλλιτέχνης; Αἱ γνώμαι δι-χάζονται, ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι συμπλήρωσις ἐνὸς ἡ-μιτελοῦς πίνακος ὑπὸ ἄλλου εἶναι καὶ ἀντικαλλιτε-χνικὸν καὶ ἐπικίνδυνον. Δύναται νὰ ἀποβῇ πλαστογρα-φία μίᾳ κακῇ συμπλήρωσις, καὶ τότε θὰ εἶναι μίᾳ ἀσέβεια πρὸς τὸν νεκρὸν. Οὔτε εἶναι εὐκόλον ἓνας καλλιτέχνης νὰ ἔχῃ τὴν ἀντίληψιν ἐνὸς ἄλλου, καὶ μάλιστα ἀσχοληθέντος εἰς εἰδικὸν κλάδον τῆς τέ-χνης. Ἐν τῇ ὀριστημένῃ δὲ ταύτῃ περιπτώσει ὁ Χα-τζῆς εἰργάζετο κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν σπουδῆς, διότι τοὺς μὴ τελειωμένους πίνακας τοὺς εἰργάζετο κατὰ παραγ-γελίαν καὶ συνεπῶς ἀποκλείεται ἡ φαντασία. Ἄλλως τε τὰ ἔργα του, ἐννοῶ τὰ ἀπεικονίζοντα τὴν ναυμα-χίαν καὶ τινὰ σχετικὰ πρὸς αὐτήν, εἶναι σχεδὸν τε-λειωμένα. Χάριν τῆς ἐκθέσεως, ἣν ἐσκόπει μετὰ ἓνα μῆνα νὰ διοργανώσῃ, εἰργάζετο μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιησιαζε πρὸς τὸ τέμα. Συνεπῶς, ἅς μείνουν ὡς ἔχον τὰ ἔργα του, διότι ἀποδίδουν ἀρετὰ ζωηρὰ τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ Χατζῆ τέχνην.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἡ ποίησις

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Οἱ «Τάμεις» τοῦ Λονδίνου εἰσήλθον τὴν 1ην Ἰα-νουαρίου εἰς τὸ 130ὸν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των. Ἄφου κατὰ διαφόρους ἐποχὰς προέβαιον εἰς αὔξη-σιν τοῦ σχήματος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἦτο ὀλίγον μεγαλύτερον τοῦ «Ρωμοῦ», ἢ εἰς ἐλάττωσιν τῆς τι-μῆς τοῦ φύλλον, ἤδη ὅτε ἐφθασαν εἰς τὰ 10 λεπτὰ ὑπόσχονται νὰ βελτιώσουν τὰς ἐπικεφαλίδας τῶν ἄρθρων καὶ τῶν εἰδήσεών των. Εἶνε, λέγουσιν, αἱ ἐπι-κεφαλίδες μᾶς ἐφημερίδος τόσον σπουδαῖον ζήτημα ὅστε νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτῶν ὄχι μόνον ἡ κυκλοφο-ρία ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῶν δημοσιευομένων ἄρ-θρων καὶ εἰδήσεων.

Ἡ συλλογὴ ἀντικειμένων ἐξ ἀνατολικῆς πορ-σελάνης τοῦ Πιερργκον Μόργκαν ἐπωλήθη ἀντὶ εἴ-κοσι ἑκατομμυρίων. Τὴν ἠγόρασαν οἱ ἀδελφοὶ Ντού-βην. Ὁ Μόργκαν εἶχε τῷ 1895 ἀγοράσῃ παρ' αὐ-τῶν διάφορα ἀντικείμενα ἐξ ἀνατολικῆς πορσελάν-ης, τὰ ὁποῖα ἀπέτελεσαν τὸν πυρῆνα τῆς συλλο-γῆς του. Τὴν συλλογὴν τῶν τῶν ἐπώλησαν τότε εἰς τὸν Μόργκαν ἀντὶ δύο ἑκατομμυρίων. Μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἀντικειμένων εἶνε θαυμασιῶς ἀμφορεὺς, ἐκ Σινικῆς πορσελάνης, ἐκτιμηθεὶς ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου.

Οἱ μελλοντισταὶ δὲν ἐπιτόθησαν ἀπὸ τὸν πόλε-μον. Ἐξέδωκαν νέον μανιφέστον, θεατρικὸν αὐτὴν τὴν φορὰν. Θέλουσιν τὸ θέατρον μᾶλλον κωμικὸν — καὶ δικαίως διότι ἄλλως δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν θέ-σιν ἐν αὐτῷ — καὶ ἐνδουσιάζονται ἐδῶ τῆς κόκκι-νης ἢ πράσινης ἀναλαμπῆς τῶν καθισμάτων τῆς πλατείας!... Ἐν συμπεράσματι, ζητοῦν νὰ κα-ταργηθῇ ἡ σκηρικὴ οἰκονομία, τὸ προσκήνιον, ἡ σκηρικὴ δρᾶσις νὰ καταλάβῃ τὴν πλατείαν καὶ τοὺς θεατὰς διὰ νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἐλευθέρη δρᾶσις, ἡ συγχρονικότης, ἡ ἐν διαλόγῳ ἰσαροῦτης, ἡ ἀλληλο-διαπότιστος συμφωνία... Εἰς τὴν Ἀγκῶνα θὰ γίνῃ ἡ πρώτη «πανηγυρικὴ» διὰ τὰς πανηγύρεις πα-ράστασις...

Ἡ Σάρα Μπερνάρ ὑπέστη ἀποκοπὴν τοῦ δεξιῦ ποδός, ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ γόνατος. Πρὸ δέκα περὶπου-εῶν, εὐρισκομένη εἰς τὸ Μοντεβίδεο, ὑπέστη φλό-γων εἰς τὸ γόνυ, ὑπεβλήθη δὲ εἰς ἀνασθητικὴν θε-ραπείαν, ἡ ὁποία τῇ παρέσχε προσωρινὴν ἀνακούφι-σιν. Ἐκτοτε δὲν ἔπαυσε νὰ ὑποφέρει. Κατὰ τὴν τε-λευταίαν περιουσίαν, ἦν ἔκαμεν εἰς τὸ Βέλγιον, εἰς

μίαν σκηρικὴν κίνησιν, ἔπεσε κατὰ τρόπον ἀσχημον ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ποδός καὶ ὑπέστη μίαν διαστροφὴν. Ἐκτοτε οἱ πόνοι ἀπὸ χρόνοι κατέστησαν ὀξείς, ἢ δὲ ἠθροποιὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως εἰς τὴν ἐν Μπελλί διαμονὴν τῆς. Ἐκεῖ ὁ καθηγητὴς Ποισί τὴν ἐπεσκέψθη καὶ τῇ ἐφήρμοσε ἐν μηχανήμα γύνη-νον, τὸ ὁποῖον τῇ κατέστησε ἀκίνητον τὸν ἄρμόν. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἡ διάσχυσις ἠθροποιὸς δι-ῆλθε τοὺς μῆνας ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ τε-λευταίου Ἰανουαρίου, ὅτε νέα συμπτώματα ἐπεδεί-νωσαν τὴν κατὰστασιν τῆς ἀσθενοῦς. Παρέστη τότε ἀνάγκη νὰ ἀφαιρηθῇ τὸ γύνηνον μηχανήμα καὶ ἐξη-κριθῶν, ὅτι σοβαρὰ φλόγωσις εἶχεν ἐκδηλωθῇ. Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις ἐθεωρήθη, ἂν μὴ ἀπαραίτη-τος, ὡς ἀπαλλαγὴ ἐκ τῶν πόνων. Τὴν χειρουργικὴν ταύτην ἐπέμβασιν ἐξήτησεν ἡ Σάρα Μπερνάρ κατὰ τρόπον ἐπίμονον. Ἡ ὑγεία τῆς εἶναι ἤδη εὐχά-ριστος.

Ὁ ἐν Μασσαλίᾳ ἄρτι ἀποθανὼν ὁμογενὴς Μ. Στ. Ροδοκανάκης ἀφῆκεν 150,000 εἰς τὴν Ἑθνικὴν Πι-νακοθήκην.

Μὲ τὴν γενναιοδοσίαν αὐτὴν ἐλπίζομεν πλέον νὰ λυθῇ ὀριστικῶς τὸ πολυθρόλλητον ζήτημα τοῦ κτι-ρίου τῆς Πανακοθήκης.

Ὁ κ. Βικάνος ἐφιλοτέχνησε προσωπογραφίαν τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς φυσικὸν μέγεθος, ἦτις θὰ ἀναρ-τηθῇ εἰς τὸ Δημαρχεῖον Πειραιῶς.

Ὁ περίφημος Ἰταλὸς ἠθοποιὸς Νοβέλλι ἀπεσούθη τῆς σκηνης. Κατὰ τὴν ἀποχωρητικὴν παραστάσιν ἐν Μιλάνῳ, καθ' ἣν ἐπαῖξε τὸν «Πατὰ Λεμπόναρ», ὁ ποιητὴς Λοπέξ τὸν προσεφώνησεν. Ὁ Νοβέλλι ἀπήγ-γειλεν ἓνα ὄραϊον μονόλογόν του «Διὰ νὰ τελειώσω-μεν». Ὁ Νοβέλλι θὰ παρομένη εἰς τὸ θέατρον ὡς θιασάρχης.

* *

Ἐν συνεδίῳ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας ὁ γυναισιάρχης κ. Κοντογιάννης ἐπραγματεύθη τὸ ζή-τημα τῶν διανοητικῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς τελευταίας ἐξελίξεως, ποιησάμενος λόγον περὶ τε τῶν προσπαθειῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβε-ρνήσεως, ὅπως καταργήσῃ ἢ περιορίσῃ τὰ ἐξ αὐτῶν πηγάζοντα προνόμια, καὶ περὶ τῶν ὀφειλῶν, ἅς αὐ-τα παρέσχον εἰς τὴν ναυτικὴν, ἐμπορικὴν καὶ δια-

νοητικήν ανάπτυξιν του ελληνικού έθνους επί της δουλείας.

Ο κ. Καροιδής απέδειξε διά παραδειγμάτων την άπείλειαν της Αινειάδος του Βιργιλίου, ης ένεκα, κατά τινα παράδοσιν, ό ποιητής, ως ποτε ό Πλάτων, διε έτρέπετο επί την φιλοσοφίαν, έπεκαλέσθη την συνδρομήν του 'Ηρακλήου προς εξαφάνισιν των ποιημάτων αυτού, ήθέλησε και αυτός να καύση την Αινειάδα, οι δέ νυν κριτικοί δέν δύνανται ασφαλώς να κρίνουν περί τωνον άδιανότητων χωρίων, άν προσέχονται εν της των αντιγραφών άμαθείας ή εν της άτελείας του έργου.

Ο κ. Ν. Παπαδάκης όμιλησε περί τωνον νεοστί έν 'Ερετρεία άνακαλυφθεισών επιγραφών, αίτινες γίνονν πολύ φώς επί της λατρείας της 'Ισιδος, ήτις, υπό την επίδρασιν των Πτολεμαίων της Αιγύπτου, είχε διαδοθή έν 'Ελλάδι κατά τους δύο τελευταίους π. Χ. αιώνας. Ο κ. Ν. Δεκαβάλλας όμιλησε περί της αρχής των λέξεων της νεότερας 'Ελληνικής συμφωνώνω και συμφωνιώνω, και ό κ. Έρ. Σιάσης, καθηγητής, προσεπάθησε να καθορίση τον χρόνον, καθ' όν συνέγραψε τό «De re publica» έργον του ό Κικέρων.

*

Ο κ. Σαμάρης γράφει νέαν όπεραν, «όπεραν-μπούφαν», Κρητικής ύποθέσεως. Η σκηνή ύπόκειται επί της Μεγαλόνησον κατά τό 1400. Τό λιμπετόν της νέας όπερας του ό κ. Σαμάρης άνέθεσεν εις τους λιμπεττίστας της «Προμηθεύσης Σάσσιον», ήτις και πρόκειται να παρθή συγχρόνως εις 'Ιταλικόν, Γαλλικόν και Γερμανικόν θεάτρον, μεταφραζόμενη.

Η έν των κ.κ. Ν. Πολίτου, Α. Μουφεράτου, Δ. Παπούλια, Γ. Σωτηριάδου διοικουσα επιτροπή των Γενικών άρχείων υπό Κρότους άπεφάσισε την έν μέρος του Δημοσίου αγοράν της πλουσίας βιβλιοθήκης του φερομένου διευθυντού αυτών κ. Ι. Βλαχογιάννη.

Ο γλύπτης κ. Ν. Στεργίου, όστι πέφυσεν έλαβεν ύποτροφίαν, διά να συνεχίση τας σπουδάς του εις την Εφορήν, ό εκτελέσας τον ώραον «'Αγγελον της Νίκης» είχε την ώραϊαν ιδέαν να άποτυπώση εις άνάγλυφα όλους τους λαβόντας τό μετάλλιον των «Γραμμάτων και Τεχνών». Και πρώτον ήσχασεν από τους ποιητάς κ.κ. Σουρήν και Παλαμάν.

Ο κ. Ψάχος όμιλησεν εις τό 'Ωδειον 'Αθηνών περί των ελληνικών δημοδών άσματων. Ο όμιλητής εξέητασε την ιστορίαν και την εξέλιξιν των 'Ελληνικών δημοδών άσματων από των αρχαιοτάτων χρόνον μέχρι σήμερον, τον τρόπον, καθ' όν διεσώθησαν και τά κατά καιρούς διάφορα είδη των.

Μικρά χοροδία έν μαθητών της Βυζαντινής σχολής, τη συνοδεία έγχορδων όργάνων και πλαγιάλου, εξέτελεσεν, ως παράδειγμα, επτά έν όλω δημοτικά άσματα διαφόρων εποχών.

Ο κ. 'Αντ. Μάτσης, πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου 'Αθηνών και γνωστός εις τον φιλολογικόν κόσμον, όμιλησε περί δικαιογόνου τέχνης και άδηλον Δικαίου.

Έν τώ «Παρνασσώ» ό Σεβ. 'Επίσκοπος Τρωάδος όμιλησε περί του διωγμού των 'Ελλήνων της Θράκης υπό των Τούρκων και ίδια έν τη επαρχία Δέρκων.

Ο κ. Φιλαδελφεύς όμιλησεν εις την 'Αρχαιολογικήν εταιρείαν περί των Βυζαντινών μνημείων της 'Ηπείρου και άνασκαφών της Νικατόλεως.

Ο νέος 'Ελλην βιολονίστας Γεώργιος Ευσταθίου, διπλωματούχος του 'Ωδειου των Βουξελλών, έδωσεν έν Λονδίνο συναυλίαν, δι' ήν έδημοσεύθη εις τους «Τάμεις» κολακευτικότητάς κορίσις. Ο κ. Ευσταθίου άφίκετο εις 'Αθήνας.

Ο διακεκριμένος Κερκυραϊός καλλιτέχνης κ. Λυκοβργος Κογεβίνας, εισήγαγεν εις την 'Ελλάδα τας εαυκ—fortes, οι όποιαί είναι εις πλήρη χρήσιν και έχουν κατακτήση από πολλών χρόνων μέσα έδαφος εις τας Εύρωπαικάς κοινωνίας. Έν 'Ελλάδι μόλις διά πρώτην φοράν έφλιότεχνηθήσαν και εξετυπώθησαν υπό 'Ελληνας καλλιτέχνου εαυκ—fortes παριστώσαι ελληνικά τοπεία. Ο κ. Κογεβίνας έφιλότηχησεν ήδη επτά τοιαύτα τοπεία και σκοπεύει να παρασκευάση όλόκληρον σειράν τοιούτων.

Εις την δραματικήν σχολήν του Πειραιεύ 'Ωδειον, την διευθυνομένην υπό του κ. Οικονόμου, παρεδόθη υπό της Α. Β. Υ. του πρίγκηπος Νικολάου ή παρ' αυτού φιλοτεχνηθείσα μετάφρασις της Γαλλικής μονοπρακτου κομωδίας «Η άνεμνά της Κυρά-Μαριάς», ήτις θέλει παρασταθή λίαν προσεχώς υπό των μαθητών της Σχολής.

Ένοσφίτατα έφίτος—τό Πάσχα—άρχίζον και παραστάσεις των θερινών θεάτρον. Η κ. Κοτοπούλη και ή κ. Κυβέλη θα παίξουν εις τό όμόνομα θεατρού των, ό κ. Πλέσσας εις τό «'Αθήναιον», ό θίασος Νικα—Φύρστ εις τό Σύνταγμα, ή όπερέττα Παταϊσών των εις τό «Πανελληνίον», εις τό «'Ολύμπια» ξένος θίασος. Πιθανώτατον να λειτουργήση και τό θεατρον Φαλήρου. Νέα συνουσιακά κτίζονται, έν παρὰ τους στίλους του 'Ολυμπίου Διός, και έν άλλο εις τό άκρον της όδοϋ Λισίων, εις την πλατείαν της 'Αττικής.

Ογδοηκονταέτις άπέθανεν εις την παρὰ τό Φιζόλε ήουχον έξοχικήν της οικίαν ή γήρα του διασημου Γερμανου ζωγράφου Μπαϊκλιν. Κόρη άνθεταπιστου της φρονιάς του Πάπα, έννημερήτη τον Γερμανόν ζωγράφων έξ έφοτος, συνεμερίσθη δε μετ' αυτού όλην την πενίαν και τας άτυχίας των πρώτων χρόνων, αυτή δε έγινε άνεμοή να άφισωθή δραστηκώς τό δαυμόνιον του ζωγράφου της «Νήσον των νεκρών» εις την τέχνην. Όταν ό Μπαϊκλιν, άτηλοπισμένος από τας δυσχερείας της ζωής του, άπεφάσισε να καταταχθή ως άξιωματικός εις την έλβετικήν φρονιάν του Βατικανού, ή σύγγός του 'Αγγέλα τον ήμυόδιση πάση δυνάμει, διότι, ως έπεν, άννημερίσθη ένα ζωγράφων και όχι άξιωματικόν.

Η γνωστοτάτη 'Ιταλίς πρωταγωνίστρια δεσποινίς Βιργινία Ράιτερ άπεχώρησε της σκηνης, προτιμήσασα, ως είπε, να άποσυρθή, ποιόν έγγισή τό τέλος του καλλιτεχνικου της σταδίου. Η Ράιτερ διεκρίθη κηρίως εις τά έργα του Λομιά, του Σαρδου και της νεοτάτας έν γενεί Γαλλικής Σχολής.

Έν Δρέσδη άνευρέθη τό χειρόγραφον της κομωδίας του Σαίξπηρ «Οί Συνένοχοι». Έξετιμήθη ή αξία του εις 20,000 μόρια.

Απέθανεν εις Φλωρεντίαν ό Γεώργιος Πιτοίνη, όστις επί έτη υπό τό ψευδώνυμον «Γιάρρο» διετέλεσε χορογράφος και θεατροκογράφος της φλωρεντινής έφημερίδος «Νασιόνες». Ητο εύφρεστάτος και γαστρονόμος, διά και έτησίως εξέδιδε τό «Γαστρονομικόν 'Ημερολόγιον».

*

Εις την Ρώμην έδόθη μετ' επιτυχίας νέον έργον του Λεονκαβάλλο ή «Υπομηφίας», τριπρακτος όπερέττα, με φαιδράν μουσικήν. Τό λιμπετόν έγγραφεν ό Φορτζάνο. Πρόκειται περί του έτους...1990, ότε ά σουργάζεται, άποκτίσασαι δικαίωμα ψήφου, τό μεταχειρίζονται κατά των άνδρών. Πρωκειμένου να γίνον αι εκλογαί, ά σουργάζεται δέν έχουν χρήματα. Αναμυγνόνται μετὰ των άνδρών, πλέκεται έν ειδύλλον μεταξύ ενός πρίγκηπος και μιας ύπομηφίας βυλλεντίας, δραματικόν, ένψ έλέγετα ως αντιπροσωπος των γυναικων εις οδδέτερος γραμματεΐς του

φρηνιστικου κόμματος. Η μουσική είναι άκρωφώς 'Ιταλική.

Αί φοιτήτρια ού Πανεπιστημίου των Σαραγεσπών άπήργησαν, ειδική ό καθηγήτης Ναβαντέρη έχοχάσεν επί τό ρεαλιστικώτερον τον Δάντην.

Η Γαλερία του Μιλάνου ήμα τη εκρήξει του πολέμου έγέμισεν από άργουος ήθοποιούς. Ο λυρικος κόσμος έτρομοκρατήθη με την ιδέαν, ότι ή 'Ιταλία θα έξήρχετο της οδδέτερότητος. 'Αλλ' άνεσώφρησαν και ή έφρετινή περίοδος άπέθη άνωτέρα των άλλων έτών, διότι οι καλλίτεροι 'Ιταλοί, διαμαρτυρηθέντων των συμβολίων με τά Γαλλικά, Γερμανικά και 'Αγγλικά θεάτρα, έπαύσαν έν 'Ιταλίε μετὰ εξαφάνισιν όλόκληρον έτών.

Ιδίως έπαίχθη έφίτος έν 'Ιταλίε ό Βάγνερ με Γερμανικόν τελειώτητα. Εις τό Βάρι έδόθη τό μελόδραμα «Ο Τριστάνος και 'Ιζόλδη», εις την Ρώμην ή «Βαλκερία», εις τό Μιλάνον τό «Ανεφρος των θεών», εις την Γένουαν ό «Χρυσός του Ρήγαν» κλπ.

Εις την Λούζε προσεφέρθη κολοσσιαίον ποσόν διά να πρωταγωνιστήση εις κινηματογραφικόν έργον. 'Αλλ' ήρνήθη, προσποιηθείσα κόπωσιν συνεπεία της ηλικίας της.

Ο «Σόζυγος του Διαβόλου», νέα όπερέττα τριών Τρεστίνων, έσχε μεγάλην επιτυχίαν εις Φλωρεντίαν και Μιλάνον. Μαέστρος ό Κάξερ. Επίσης εις τό αυτά θεάτρα έσημείωσεν επιτυχίαν ή κομωδία ή εήδονη και τό 'Εγγλημα. Ο θίασος της Λορέντζο έτοιμάζει μίαν ελληνικήν κομωδίαν, γραφείσιν από 'Ελληνα λόγιον.

*

Την 11 Φεβρουαρίου άξιοπεριεργος και πλουσία φωτογραφική έκθεσις ήνοιξεν έν Γενεύη, περιλαμβάνουσα υπέρ τας 100 φωτογραφίας μεγάλων διαστάσεων ελληνικών πόλεων, τοπειών, άπόψεων, τοχογραφιών της 'Ηπείρου και της Μακεδονίας. Όστις επιθυμεί να πεισθή, ότι ή φωτογραφική δέν είναι τέχνη, αλλά καλλιτεχνία, ότι τό δι' αυτής επί της εύαισθητου πλάτος άπαιτούμενον δέν είναι μηχανική εργασία, αλλά δημούργημα καλλιτέχνου, πλάσμα ποιητου εκλέγοντος και διασκευάζοντος αναλόγως του μέτρου των έντυπώσεων, ως επί της φαντασίας και του έξησοχημένου όμματος αυτού παράγει ή φώσις, δέν να ρήγη έν βλέμμα επί των λιμπετών, των έξόχως καλαισθητικων αυτών πινάκων. Είναι αδύνατον να μη άσθανθή ρίγος συγκινήσεως, βλέπων την τότε άγρίαν και ρομαντικήν, τότε μελιζειον και γλυκείαν, πάντοτε όμως έξαισίως ώραϊαν χώραν της 'Ηπείρου και Μακεδονίας.

Οι φωτογραφικοί οδοι πίνακες, έργα του γνωστοτάτου μεγάλου καλλιτέχνου Φ. Μπουσσινά, όστις μετὰ ζήλου ήσχολήθη πάντοτε εις την άποκάλυψιν και διάδοσιν έν τώ έξωτερικώ του φρυσου και του καλλιτεχνικου κάλλους των ελληνικών χωρών, περιλαμβάνουσαν άπόψεις του 'Ολύμπου, της Θεσσαλονίκης μετὰ του έξωτερικου των διαφόρων εκκλησιών της, της Πίνδου, των Ζαγοριών, των Μετεώρων, της Λωδώνης, Ζυλόγγου, Κασσώπης, 'Ιωαννίνων, Πάργας, 'Αζέρωντος, Παρραμφθίου, Πηγείου, Μετσόβου, 'Αράχθου, 'Αρτης, Καλαμπάκας, Μελενίκου, σκηνας έθνικων χωρών κλπ. Τό προϊόν της εκθέσεως πρώορισται διά τον 'Ερμύθον της Σεργίας Σταυρών. Πρώς τοιούτοις ίπαρχει συλλογή άπαράμιλλος των διαφόρων περιουσιών, ως ό κ. Μπουσσινά μετὰ του διακεκριμένου διευθυντου της σχολής των καλών τεχνών έν Γενεύη κ. D. Baud-Bouy, μετὰ των τελευταίων 'Ελληνοτουρκικόν πόλεμον, ανά τας χώρας ταύτας έποιήσασα, και ήτις συλλογή περιλαμβάνει ήλιοτυπίας κωναδικου κάλλους. Περί τούτων προσεχώς. C. G.

Κατά την δευτέραν συναυλίαν της «'Αθηναϊκής Μανδολινάτας» ή όρχήστρα έπαύσε μετ' επιτυχίας δύο εισαγωγάς, της «Fichte Dames» του Σοπέν και της «Gabella» του Γκαλιάνι. Ο κ. Κ. Λάβδας, διπλωματούχος, εξέτελεσεν επί μακρόλινον συνοδεία κλειδοκονιάλου τό υπ' αριθ. 1 Κονσέρτο του Μπεριό, διακριθείς διά την δεξιοτήτα και την έκφρασιν. Χορωδία άνδρική έψαλε συνοδεία της όρχήστρας πολεμικών θαύριον, γνωστόν, καιτοι άνέκδοτον, του άειμνήστου μουσικοδιδασκάλου Παριζίνη, κατ' ένορχήστρουν του κ. Λάβδα και την «Πεταλούδαν» του κ. Ροδίου, ήτις ήρσεσε πολύ, έπαναληφθείσα. Έν κουαρτέττο εκ δύο μανδολίνων, μανδολας και κλειδοκονιάλου έπαύσε μίαν φαντασίαν έν των «Πουρετανών» ό γηραιός βιολονσελίστας κ. Γουίδας, όστις είχε χρόνια να άκουσθή, έπαύσε, συνοδευόμενος υπό της θγαυρός του εις τό κλειδοκονιάλου, με πολλήν τέχνην μίαν σερενάταν του Τόλμπεκ και εκτός προγράμματος ένα ελληνικών χορών. Οί Ούγγρικοί χοροί, όν ό εις με 'Ανατολικήν μελωδίαν και ό άλλος λυριστικός, του Μπαίμς άπεδόθησαν με πολλήν άρμονίαν και τέχνην, και ή συναυλία έτελείωσε με τον εήσοφρον βαλλισμόν Fozza irresistibile του Graziani-Walter.

Η τρίτη συναυλία του Κουαρτέττου Μπουσιντου διεκρίθη και διά την εκλεκτικότητα του προγράμματος και διά την άκριθή εκτέλεσιν. Ιδίως τό ύπερχον πένθμιον 'Ανάντε του Τσαϊκόφσκη, ή εκ του Σλανίκου κουαρτέττου του Γαλαζούνοφ άποσπασθείσα ώρασιότατη μαζούρα εξέτελέσθησαν άπόγως. Έπανελήθη και τό άλλοτε παρθέν θαυμάσιον Κουαρτέττο εις φά μεζον του Δδώρακ.

Τό «Λύκειον των 'Ελληνίδων» διά των μνημείων Μουσικών προσπεριόδον παρουσιάζει δείγματα της μουσικής επιδόσεως των 'Ελληνίδων. Κατά την τρίτην προσπεριόδα ήκούσθη τό βιολί της κ. Μπουστιντουί (τό γένος Γεωργαντοπούλου), τό τραγουδι της κ. Σαίπεργς, 'Ελληνίδος την καταγωγήν, και της Λίδας Ξανθάκη, τό πιάνο της κ. Βελουδιου, εκδηλωθείσης εις όλας τας εκτελέσεις φιλοτιμου προσπαθείας προς έντελεστέραν όσον τό δυνατόν άπόδοσιν.

Ο κ. Σάφφερ, καθηγητής του 'Ωδειου Λότνερ, εις την συναυλίαν του εξέτελεσε συνοδεία εις τό κλειδοκονιάλου της δεσποιν. Ναοίμ μίαν συνάταν του Μαρμάς και έν «Κονσέρτο» διά βιολί του Μπετόδεν με πολλήν τέχνην, μόνος δε, του Μπαχ τό δυσκολώτατον «Chaconne», εις τό όποιον έδειξε σπάνια πλεονεκτήματα δεξιοτεχνίας.

Η πρώτη έφέτος «όντισιον» του δραματικου τμήματος του «Συλλόγου των 'Ερασιτεχνών» μίς παρουσίασεν έξ έρασιτεχνιδας και δύο έρασιτέχνας. Ο κ. Ζυλόνης έπαύσε πέφυσι τόσον ώραία εις την «Έν-ζενί», όστε πρέπει να μείνομεν με την έντύπωσιν εκείνην. Είχεν ως άξιωματικός ώραϊον παράστημα εις την Γαλλιστί παρθείσαν παγνιώδη σκηνήν του Στόπ «Η θεία μου», αλλά τον ήδικει ή λεπτή φωνή του. Η δεσποινίς ντε Βέλε, αληθινόν πρότυπον δεζωπλατίδος κόρης, με άνθηροτάτην άμορφίαν, ήτις έματαιώσε την προσπάθειάν της να ύποκριθή την σεβαστήν θεϊαν έν τη μεταμορφώσει. Η Δίς Κοτρελλ ως ύπερτέρα πολύ καλή. Τό άλλο έργον, ή «Μαριγός», ξένον, αλλά διασκευασθέν υπό του κ. Λιδωρική, ήτο κατάλληλον διά παιδία.

Ο νεωρότατος κ. Λαφρος έπαύσεν έν τούταις με ζοηρότητα και εύστροφίαν. Η Δίς 'Αμπελά, καιτοι άντεκατίστησεν άλλην την προτεραίαν μόλις, δέν ήτο δε εις τον ρόλον της, όστις είναι λυρικος μάλλον — ως απέδειξεν εις την ώραϊαν άπαγγελίαν δύο ποιημάτων — έδειξεν έν τάλαντον άναμφισβήτητον. Η φωνή της διαυγής, μεταλλική, άπροσποίητος, διαθέτει τον άκροατήν σμαπαθέστατα. Η Δίς Περματζό-

γλου ως υπηρέτρια άγροίκας, χαριστάτη, με πολλήν ύποκριση και άφελειαν, ήτις ένεποίησεν έξαιρετικήν έντύπωσιν. Αί Δίδες Δαλεζίου και Προβελεγγίου άπήγγειλαν όχι τεχνικά, αλλά όπωσδήποτε με άίσθημα. 'Υπό έπομην μελέτης άληθινά ύποδείγματα δια τούς έξ επαγγέλματος ήθοποιούς μας. Θά συστήσωμεν μόνον καλλιτέραν έκλογήν έργων.

*

Ο «Σύλλογος τών Έρασιτεχνών» διοργάνωσεν έσπερίδα ύπερ τής σχολής τών 'Απόρων παιδών έν τώ Δημοτικώ θεάτρω. Κατ' ατήν επανελήφθη ή και άλλοτε παιχθείσα «Ελληνική Στουίτ» τού κ. Μαροζι με τό 'Ανατολικής χορείας έμβατήριον—τό πένθμιον έμβατήριον—και τό όραιότερον όλων 'Αττικόν Πάσχα με 'Ελληνικήν καθ' αυτό μελωδίαν, άριστοτεχνικώς έρμηνευθείσαν. Τό δραματίον «Όταν βραδυάζει» τού κ. Κορρηλιά είχε παιχθή από την Κυβέλην πρότερον. Η Δίς 'Αμπελά, ή εις βραδυάτων διάστημα άματικώς προοδεύουσα, έπαιξε με λεπτότητα και άίσθημα, καθώς και οι κ.κ. Κατσογιάννης και Οικονομίδης. Τό άσμα τής κ. Στράτου εις τόν «Σίγφριδ» πολύ καλό, άνώτερον εις τās ύψηλάς φωνάς. Η χορωδία έτραγουδήσε ένα σχολικόν άσμα τού κ. Καλκμοίρη και έν αντιθέσει τό «Γκολανόπουλος» τού κ. Κορζίνου, τό όποιον ύπερήρεσεν ως γνησίως 'Ελληνικόν. Τό ύπέροχον έμβατήριον «Τονχάουζερ» τού Βάγγερ συνελήρωσε τό πρόγραμμα, ποιηθέν και δια κινηματογραφικής έπιδείξεως τού Μεγάλου Σπηλαίου και τής Χίου.

Απεφασίσθη προτοβουλία τού πρίγκιπος Χριστοφόρου και συμπράξει τού 'Ωδειού 'Αθηνών ή όργάνωσις μεγάλης Συμφωνικής όρχήστρας, ήτις να δίδη ύπαιθρίους συναυλίας τό θέρος εις τό Ζάπτειον και τό Σύνταγμα, θά μετέχουν δ' ατής καρίως καθηγηταί τού 'Ωδειού και οι εκάστοτε άποφοιτώντες εκ τών 'Ωδειών. Θά είναι αυθύπαρκτος όργανισμός, με ίδιαν διοίκησιν και διαχείρισιν, θά διοικηται δε υπό έπιτροπής, ής θά προεδρεύη ό πρίγκιψ Χριστοφόρος. Εις την έπιτυχίαν τής θιασασίας ιδέας θά έπικουρήσει βεβαίως ή Κυβέρνησις και ό Δίμος, διότι άπαιτείται χρήμα, άφού θά συμπράττουν άνεγνωρισμένης αξίας μουσικοί, ή δε τιμή τής εισόδου θά είναι μικρά, καθότι αι συναυλίας σκοπούν την διαπαιδαγώγησιν τού λαού.

Θά έπρεπε να συστήση τις εις τούς όργανιστάς όπωσ τό ρεπερτουάρι περιλαμβάνη έν αρχή τούλάχιστον τεμάχια, κατάλληλα δια την λαϊκήν διανόησιν, ήτις βαθμηδόν θά παρουσιεωθή και πρός βαθύτερας συνθέσεις. Ο καθορισμός τής ώρας — έλέχθη ότι την νύκτα θά δίδονται αι συναυλίας — έχει σημασίαν και καλόν θά ήτο να μη άποκλεισθούν και αι ώραι τού άπογεύματος. Πρός τούτοις αι συναυλίας πρέπει να είναι ούχι μηνιαία, ως ήδη γίνεται, άλλ' έβδομαδιαία. Ούτε με τό σταγονόμετρον να παρέχεται ή μουσική, ούτε πληθωρική. Πάν μέτρον άριστον.

Ο κ. Σωτηριάδης, έξαιολογών τās κατά Σάββατον φροντιστηριακάς παραδόσεις του, όμίλησε περί τού ρομαντικού μνηστορηματός «Καλλιμαχος και Χρυσορρόη», ως και περί τού Βελθάνδρου και τής Χρυσάντζας.

Νέα έργα θά δοθούν προσεχώς υπό τού θιάσου τού Δημοτικού Θεάτρου ή «Κορσικανική Έκδίκησις», τού κ. Μαροζι, ή «Μάρια» τού κ. Σαμίρα, ή όπερέττα «Βέρα Βιολέττα» και τό «Όνειρον τού περότου» τού κ. Λαμπελέτ. Κατά την θερινήν περίοδον θά παιχθούν υπό άλλων θιάσων ή όπερέττα «Πικ-Νικ» με κείμενον Λάσκαρη και Μουσικήν Σακελλαρίδου, μία όπερέττα τού κ. Ν. Λαμπελέτ με κείμενον Νιρβάνα, άλλη με μουσικήν 'Αστε-

ριάδου και κείμενον 'Ασπρέα και τετάρτη τής δεσφ. Λαμπίρη, ή όποία έγραψε και κείμενον και μουσικήν.

Ο κ. Λέων Ευστρατιου εις την δευτεραν συναυλίαν του έν τώ Δημοτικώ Θεάτρω συνεδίασε πλείστα πλεονεκτήματα δεξιοτεχνίας, έν τή έρμηνεία τού Μπετόβεν, τού Μπαχ, τού Σούπερτ, τού Σοπέν, τού Λιστ και άλλων. Είναι εκτελεστής τώσον γοητευτικός, άποδίδει με τώσην άπλότητα και σαφήνειαν, άπέχουσαν συναρπαστικόν έντυπώσεων, τās δυσκολώτερας συνθέσεις, έχει τώσον βαθειαν αισθητικότητα, άποφρεύουσαν από την ιδιικήν του ψυχην, ώστε δικαίως να θεωρηται ως ύπεραξίως μαθητής τού Παδερεφοσκ. Τόν χαρακτηρίζει θεμιοτής εις το παίξιμον του, ειλικρίνεια εις την έκφρασιν, τάκτ άσφαλές, λεπτότης εις τό «τουσέ», άίσθημα άβρον. Αύτάν όλων τών τεχνικών, αλλά και έμφυτον ιδιοτήτων κείμενη την προσηκουσαν χρήσιν. Εις τούς ήμυχροματισμούς άταλος, εις τά κρεσέντα όχι άστομος, εις τά φορτίσματα ήχηρός, αλλά και διανγής.

Τό πρόγραμμά του δεν ήτο όμοιογενές, έπίτηδες δια να δοθή ούτω εύκαιρία να εκτιμηθή έν τή πολιεία τών συνθέσεων ή ακριβής και άνάλογος αντίληψις αυτών. Και απέδειξεν, ότι εισέδνε πάντοτε εις τό πνεύμα και εις την ψυχην εκάστου μουσουργού. Έξαιρετικήν μνείαν θά κομώμεν δια τό «Προπριετ» τού Σούπερτ, καθ' ό έδειξεν εκτακτον άβροτητα, δια την Σονάταν (έργον 57) τού Μπετόβεν, την μεγάλην αυτην και βαθειαν έμπνευσιν, ήν απέδωσε με δύναμιν και ακριβειαν δια τās δυσκολώτατας «Βαριασιόν» τού Μπαχ, επί θεματος τού Παγανίνη, τās όποιάς περιουσις έξετέλεσεν ό Γκοντόφσκη, και δια την «Μπαλάνταν» τού Σοπέν. Εις τό τέλος άφηκε δύο έλκυστικάς, έλαφροτέρας και γνωστοτέρας συνθέσεις, την «Σπουδήν υπό μορφήν στροβίλου» τού Σαν-Σάνς και την Ούγγρικην ραψοδίαν τού Λιστ. Απαράμιλλος και εις αυτάς δια την έλευθερίαν και την ζωηρότητα.

Η έμφάνισις τού «ντιζέ» και συνθέτου, κ. Τριανταφύλλου έχαιρετίσθη συμπάθειστατα. Είπε — είναι ή λέξις — διάφορα άσματα, συνοδεύον ό ίδιος τά λόγια δια τό κλειδοκωμύδιον.

Μετά τόν Φαρζα, όστις εγοήτευσε και την Ροζέλ, είναι ό τρίτος «ντιζέ», όστις μας έμύησεν εις τόν φιαδρόν και θελκτικόν συνδυασμόν άπαγγελίας και άσματος. Είναι δε δυσκολώτατον τό είδος αυτό. Ένθ εις τό μελόδραμα ή μουσική κυριαρχεί και ύποβοηθούν αυτην τά λόγια, εις την σανσονέταν αι λέξεις είναι τό πάν και ή ύπόκρισις βοηθητική. Ο κ. Τριανταφύλλου κατώρθωσε να άρμονισή με πολλήν χάριν στήζους και μελωδίαν. Φυσιολογικώς ίσως δεν είναι τέλειος, διότι ή έκφρασις τού προσώπου και αι κινήσεις πρέπει να εκφράζωσιν όλόκληρον έννοιαν και ν' αναπληρούν πολλά μη λεγόμενα. Γενικώς όμως είναι χαριστάτος και άφελής. Δύο ώρας διήρκεσε περίτον τό πρόγραμμα και δεν εκουράσθη κανείς. Απ' εναντίας, εξήτει τό άκροατήριον και... συνέχισαν.

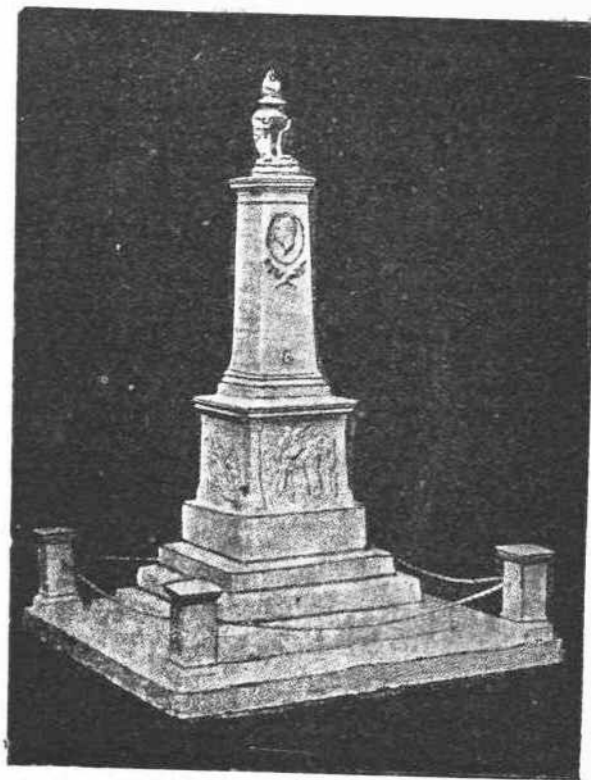
Ηρεσαν περισσότερο τό «Μη κλαίς, μεπετέκας, τό «ό γυναίκα μου», — εκτός τού προγράμματος λεχθέν — δύο μελαγχολικά, «Άνθος τού ποταμού» και «Έλας». Έτραγουδήσε και τās γνωστάς μελωδίας του, τό «Παλή τραγουδι» και τό «Είδα μάτια». Μίμος εις την προφοράν άνεδείχθη άριστος εις τό ταγγάνιο τραγουδι «Μάι—Μάι». Τό σφύραμά του — άπλούν και διπλούν — άπετέλεσε τό κλου τής έσπερίδος. Τό «Εις τās όχθας τής Ριβιεράς» ύπερήρεσε. Αλλά διατι ό κ. Τριανταφύλλου μας παρουσιάσθη ως Παρισινός. Μόνον έν άσμα είχε λαϊκόν 'Ελληνικόν χαρακτηρισμόν, εις τό όποιον άπήγει έν τών παρσοκηνίων ή φωνή τής δεσποινίδος Κωνσταντοπούλου. Ένθ ήδύνατο να γίνη ό εισηγητής τής 'Ελληνικής

σανσονέττας, τονίζων, αντί ξένων, έλληνικούς στίχους, όπως έπίσης και την 'Ελληνικήν δημώδη μουσικήν ηουνατο να εξμεταλλευσή και κατ' αυτάς τās έν εύρωπη περιόδειας του.

Της Δίως Κωνσταντοπούλου ή συμμετοχή εις την συναυλιαν υπήρξεν άρμονικωτάτη δια την θελκτικην άφελειαν τής εμφανίσεως τής και την γλυκύτητα τής φωνής τής, ής τά χαρακτηριστικά έδειξεν εις την «Καρδιά της Μιρκας» και εις τό Ναπολιτάνικον είδύλλιον «Σαντα Λουτσια». Η Δίς Κωνσταντοπούλου θά είχε μεγάλας έπιτυχίας, εάν έστεργε να παίξει με θιασον.

Ο «Σύλλογος τών Έρασιτεχνών», προθύμως και άφιλοκερδώς παρέχων την ύποστήριξιν του, διοργάνωσεν έσπερίδα και ύπερ τής «Εταιρείας τών θεατρικων συγγραφον». Ο κ. Ζαλώνης άπήγγειλεν εις τό προσκήνιον ένα μονόλογον, γραφέντα έπίτηδες συνεργασία θεατρικων τινων καλαμπουριστών συγγραφον, σατυρικων τών συμπραξάντων δια την παραστασιν. Παρεστάθη κατόπιν έν άνέκδοτον δραματίον τού κ. Λιδωρικη, τού όποιου ή σκηνη ύποκείται έντός τών φυλακών. Η σύζυγος τού Διευθυντού συναντάται με ένα κατάδικον δικηγόρον, όστις την είχαν άγαθήση άλλοτε και είχε φωνεισή έξ αίτίας αυτης τον αντίηλόν του. Ζητεί εκβιαστικώς παρ' αυτης να του διευκολύνη την δραπέτευσιν, εζείνη άκουσα συναινεί, άλλη φεύγων γίνεται αντίληπτος και φωνεύεται υπό τών φυλάκων. Ο σύζυγος, όστις εισέρχεται αιφνιδίως, έννοει ότι ή γυναίκα του είναι συνενοχος, ύποπθεται δε ότι θά λάβη εις τās φυλακάς την θέσιν τού άποδράσαντος. Έχει χάσματα τό έργον και πυροβολισμούς άφηνίζοντας βίαιως τό ακροατήριον. Δεν λείπει και τό φύσημα τού βορρηά, τό γνωστόν και έξ άλλου έργου. Η Δίς 'Αμπελά εις την τρίτην αυτην εμφάνισιν τής — εις τώσον όλόν διάστημα — υπήρξεν άκόμη καλλιτέρα. Εις τόν δυσχερή και περίεργον και σχεδόν άχαρκατήριστον ρόλον τής κατώρθωσε με την τεχνικήν ύποκρισιν τής, ώστε να συγκρατήση τό έργον. Ο κ. Κατσογιάννης καλός, ό κ. Οικονομίδης άκαταλληλότατος εις τον ρολον διευθυντού φυλακών.

Τό άκροατήριον άπεξημώθη με τόν έξοχον λυρικόν διάλογον τού Μυοσε «Νύξ 'Οκτωβρίου». Ο κ. Καμάρας ως ποιητής και ή Δίς Δαμασκηνού ως Μούσα υπήρξαν εφάμιλλοι εις τελειότητα περιπαθούς άπαγγελίας, βοηθήσεως και τής ποιητικής σηηνογραφίας. Η Δίς Κωνσταντοπούλου έξοντανευσε με την φωνήν τής, την έχουσαν ικανά δραματικά πλεονεκτήματα, τό έρωτικόν άσμα τού Σίγμουνδ εκ τής «Βαλκυρίας» τού Βάγγερ και τό γνωστόν άσμα τού κ. Σαμίρα «Μάνα και γιός». Είχε και μίαν εκκληξιν ή έσπερίς. Την εμφάνισιν δια πρώτην φοράν ως ντιζέ τού κ. 'Αγγέλου Βουτσινά, όστις είπε με μουσικήν ύποκρισιν σατυρικά ποιήματα, γραφέντα δι' αυτόν και μελοποιηθέντα υπό τού ίδιου. Είπε την «Πενθεράν» τού κ. Δημητράκοπούλου, τόν «Αδήλωτον» τού κ. 'Αννίνου, όστις ήρεσε πολύ, και τό Συνοικέσιον τού Μητρούση τού κ. Δημητράκοπούλου, όπερ άπήτει περισσότεραν μιμικήν. Ο συγγραφεύς θά τόν άπήγγελλε καλλίτερα. Εκτός τού προγράμματος είπε και την σανσονέτταν «Θε να βγάλω τό χαρά», καταχειροκροτηθείσαν. Η έσπερίς έτελείωσε με τό τελευταίον άνέκδοτον έργον τού άειμνήστου Δ. Κορρηλιά, τό «Έξομια τής γάτας», τό όποιον δια πρώτην ήδη φοράν παρεστάθη εκτοτε. Η 'Εταιρεία ήθέλησε να έμεινιη, καλώς πράττουσα, εις την τακτικήν να παρουσιάζη και παλαιούς συγγραφείς εκάστοτε. Η κομωδία είναι χαριτωμένη, καίτοι άπλουστάτη. Έπαιξεν ωραιότατα, καίτοι τό πρώτον εμφανισθείσα ή Δίς Λάσκαρη, συνεχίζουσα έμπρόκτως τόν θεατρικόν συγγραφικόν ζήλον τού πατρός

'Αναμνηστική στήλη Σαλαμίνας

της. Πολύ καλός ό κ. Παναγόπουλος εις τόν ρόλον τού πενθερού, έπίσης ό κ. Λούρος ως γαμβρός, συμπάθειστατα δε αι δεσποινίδες Σταϊκου και Χατζηπέτρου.

*

Προσεχώς θά γίνονιν τά άποκαλυπτήρια τής αναμνηστικής στήλης τών πεσόντων Σαλαμινίων.

Εις την μίαν πλευράν φέρει την προτομήν τού 'Εθνομάρτυρος Βασιλέως Γεωργίου, κάτωθεν αυτης τά όνόματα τών πεσόντων Σαλαμινίων και ύπ' αυτά την ναυμαχίαν Αήμου. Εις την έτέραν, την προτομήν Βασιλείου τού Βουλγαροκτόνου και ύπ' αυτην την ναυμαχίαν Σαλαμίνας. Εις την τρίτην, τό μετάλλιον τού 'Ελληνοτουρκικού πολέμου και ύπ' αυτην έφεδρον, δν ύποδέχεται ή σύζυγος και τό τέκνον του, προσφέροντες αυτώ φύλλον δάφνης, και εις την τετάρτην τό μετάλλιον τού 'Ελληνοβουλγαρικού πολέμου και ύπ' αυτό μίαν έφεδρον εκ τής μάχης τού Κιλκίς.

*

Ο κ. Κ. Παλαμάς πρό δώδεκα ετών εξέδωκεν έν δράμα λυρικόν, την «Τρισεύγενην», εκτοτε δε δεν άπεπεράθη να τό ζενγαρώση. Η «Τρισεύγενη» δεν παρεστάθη μέχρι τούδε, δι' όβς ακριβώς λόγους και άπέτυχεν ή παράστασις, ήν φιλοτίμως διοργάνωσεν ή εκ Παρισίων τώσον ένωρίς επανελθούσα κ. Ζηνοβία Παρασκευοπούλου. Ως ιδέα τό έργον είναι καλόν, άλλ' ή διαχείρισις τής ύποθέσεως ύστερεί υπό την έπομην τής τεχνικής οικονομίας. Ο μακαρίτης Χρηστομάνος, γνώστης τής σκηνης, υπέδειξεν άλλοτε εις τόν ποιητήν την άνάγκην τής ψαλίδος. 'Αλλ' ό

κ. Παλαμῆς ἀγαπᾷ πολὺ τὰ πνευματικά του τέχνα, ἔστω καὶ ἐλαττωματικά, καὶ ἠρνήθη πᾶσαν ἐπὶ τὰ βελτίω διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν διώρθωσιν τοῦ ἔργου, ὅπερ ἔχει τὸ μειονέκτημα ἢ δοῦσαι νὰ γίνονται εἰς τὰ παρασκήνια καὶ νὰ περιφρονῶνται τὰ πρόσωπα εἰς ἀφηγήσεις. Παρουσιάζει τοὺς ἥρωάς του, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε δὲν εἶναι ὑπαρκτοί, ἀλλὰ μᾶλλον συμβολικοί — χωρὶς νὰ ἤξευρε πῶς νὰ τοὺς μεταχειρισθῆ. Ἡ ἀδυναμία αὐτῆ τοῦ ποιητοῦ τὸν ἐξώθησεν εἰς διαλόγους διεξοδικούς, καθιστώντας τὸ ἔργον κουραστικόν μὲ τὰς τέσσαρας πράξεις του εἰς ἕξ εἰκόνας καὶ νουσταλέους τὰς ἀκροατάς.

Ἡ ὑπόθεσις εἶναι γνωστὴ ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος τόμου. Χαρακτῆρες σαφῶς διαγεγραμμένοι δὲν ὑπάρχουν. Ἡ Τρισευγενὴ δὲν εἶναι καθόλου εὐγενῆς ἠρωὶς. Μὲ δλοὺς τὰ βάζει καὶ δλοὶ τῆς οἰκονομίας. Δεῖται ἡ λεπτότης τοῦ χαρακτῆρος, εἰς τρόπον ὥστε καὶ αὐτὸς τὸ θάνατόν της νὰ μὴ σγανῆ. Ἐάν ἀπέθνησκεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, θὰ ἐκέρδιζεν ὅποσδήποτε τὸ ἔργον σκηναϊκῶς. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς τέχνης. Ὁ ἀγορφεύλαξ, ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν κατωτάτην ἀντίληψιν, ἀπαισιος μέχρι κομικότητος καὶ ὁ βιολιτζῆς, ὁ ἐκπροσωπῶν τὸν ποιητὴν — οἱ δύο ἀντίθετοι χαρακτῆρες — ἄπονος μέχρι ἀναρρότητας. Αἱ σκηναϊ εἰχον σκοπὸν νὰ μᾶς δώσουν ἠρωας καὶ μᾶς παρουσιάσαν σκιάς, ποικιλομένους ἀπὸ ἐν ὑδρολόγιον μᾶς καὶ ἡμσείας ὥρας! Ὁ θεατῆς ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ μερικὰ πράγματα, ὡς λ. χ. διατί ἡ Τρισευγενὴ καταφέρεται κατὰ τοῦ καλοῦ ἀνδρός της καὶ προτιμᾷ τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, ἕνα τιποτένιον; Ἀγαπάται τὸν ἀνδρόφυλον, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλασμένοι ὁ ἕνας; διὰ τὸν ἄλλον εἶναι ἡ δικαιολογία. Ἀλλ' αὐτὸ οὔτε φαίνεται, ἀλλ' οὔτε καὶ ταριάζει εἰς μίαν ὑπερήφανον Ρομμελιώτισσαν μία ταπεινωτικὴ καὶ συνήθης ἀπιστία.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ παίξουν ὅπως ἡμποροῦσαν καλλίτερα. Ἡ δ. Παρασκευοπούλου προσεπάθησε νὰ ἐννοήσῃ τὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μόνον μία Κοκοπούλῃ θὰ μᾶς τὸν ἀπέδιδεν ἴσως ὅπως τὸν ἐφάντασθη ὁ ποιητῆς. Ὁ κ. Λοῦης μᾶλλον καλῶς εἰς τὸν ρόλον τοῦ συζύγου, καλλίτερος δὲ ὁ παλαίμαχος κ. Τσοῦκας. Οἱ κ.κ. Βενιέρης καὶ Γαβαθιώτης ἐπαίξαν μὲ φυσικότητα. Ἡ Δις Βέλμου καὶ ὁ ἀδελφός της δὲν ἠρμήνευσαν, ὅπως ἔπρεπε, τὰ μέρη των, τὰ δύσκολα ἄλλως τε. Ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Οἰκονόμου δὲν ὑπῆρξεν ἀσθητή.

Ἐν συνόλῳ ἡ «Τρισευγενὴ» ἦ, κατὰ τὸν χαρακτῆρισμὸν ἐνὸς θεατροφίλου ἡ «Τρισκατάρατη», καλλίτερον θὰ ἦτο διὰ τὸν ποιητὴν νὰ μὴ παριστάνετο. Διότι ἐκτὸς τῆς α' πράξεως, τὸ εὐμενῶς ἄλλως τε διατεθειμένον ἀκροατήριον ἐδυσφόρησε, τὸ αἶσθημα δ' αὐτὸ οἱ ἀναγνώσαντες τὸ ἔργον ἴσως δὲν ἠσθάνθησαν.

*

— Ἡ τετάρτη συναυλία τῆς ὀρχήστρα τοῦ Ὁδείου ἐσημείωσε νέαν ἐπιτυχίαν. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν Εἰσαγωγήν ἐκ τοῦ μελοδράματος «Λεονώρα» τοῦ Μπετόβεν μὲ τὴν ὥραιαν καὶ ἀτρόοπτον παρέμβασην τοῦ σαλπίσματος τοῦ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ἀπυχοῦντος. Κυρίως ὅμως ἀνεδείχθη ἡ ὀρχήστρα ὑπέροχος εἰς τὴν θαυμασίαν Συμφωνίαν εἰς ρε μείζον τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ μουσικοῦ Σκαμπάτι, τοῦ ὁποῦ τὸν θάνατον, ἐπισυμβάντα τὴν 15 Δεκεμβρίου ἐν Ρώμῃ, ἐθρήνησεν ὁ μουσικὸς κόσμος. Τὸ Ὁδεῖον ἔσχε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευσιν νὰ μᾶς δώσῃ οἶονεῖ ὡς ἐπιμνημόσυνον μίαν ἀπὸ τὰς περιπεπεστέρας καὶ μελαγχολικωτέρας συνθέσεις του.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἡ συμφωνία παρουσιάζει μίαν φωτεινὴν εἰκόνα, ἣν ἀκολουθεῖ πολυεὲς ἐγερτήριο. Κατόπιν τὸ «ἀντάντε μέσος» — τὸ ὄραϊότερον μέρος, ἀπόγως ἐκτελεσθὲν — διαπνέεται ἀπὸ μεγαλοπρεπῆς καὶ βαθῆ ἀσθημα., κλίνον πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἄσμα, ἔπεται τὸ «Σέρτο» πλήρες ζωηρότητος καὶ ἐν ἀντιθέσει ἡ Ἐνετικὴ σερενάτα — andante — καὶ τελειώνει τὸ θέμα μὲ ἐν πολυεμοῦ χαρακτῆρος τέλος. Ἡ συμφωνία θὰ παρῆγε μεγαλειότεραν ἐντύπωσιν, ἐάν ὑπῆρχον περισσότερα βιολιά. Κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν, ἐνεφανίσθη καὶ μία τρῳόμος τοῦ Ὁδείου, ἡ δεσπ. Ληδα Εὐλαμπιον, ἡ ὁποία ἐπαῖξε συνοδείᾳ ὀρχήστρας ἐγγόρδον ὄργανον τὸ Κονσέρτο εἰς ρε ἔλασσον τοῦ Μπάχ, κατὰ διασκευὴν τοῦ Μπετόβεν. Αἱ διαδοχικαὶ ρυθμικαὶ μεταλλαγαὶ καὶ αἱ συνεχεῖς μετατροπᾶι φθάνουν εἰς ἕως μεγαλοπρεπείας καὶ γαλήνης. Ἡ Δις Εὐλαμπίου ἐπαῖξε τὴν ἰδίαν σύνθεσιν καὶ ἐν Βιέννῃ, ἔνθα ἐβοήθη τὸν διδασκάλόν της Γκοντόφσκι, πρὸ δυσκολωτέρου κοινῶ καὶ εἶχε μεγίστην ἐπιτυχίαν. Βιενναῖος τεχνολόγος τὴν εἶχε παραβάλλῃ τότε μὲ τὴν δημοφιλεῖς πιανίσταν Καρθένο. Τὸ παίξιμον τῆς Δίδος Εὐλαμπίου ἀσφαλές, καλλιτεχνικὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐκφραστικόν, ἐνεποίησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν. Ἐπαῖξεν ἐκτὸς προγράμματος καὶ τὸν «Κορυδαλόν», εἰς τὸν ὁποῖον ἐδείξεν ἐπίσης τὴν τέχνην της ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ αἶσθημα. Μικτὴ μαθητικὴ χοροδία μετὰ τῆς ὀρχήστρας ἐξετέλεσε τὴν χορευτικὴν σκηνὴν τῆς μουσικῆς τραγωδίας ὁ «Πρωτομάστορας», γραφεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Καζαντζάκη ἐπὶ τῆ βῆσιν τοῦ θρόνου τοῦ γεφυροῦ τῆς Ἄρτας καὶ μελοποιηθεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Καλομοίρη. Ἡ ἐκτελεσθεῖσα σκηνὴ παίζεται εἰς τὸ μέσον τῆς Α' πράξεως. Ὁ χορὸς συνετέθη ἐπὶ τεσσάρων ἑλληνικῶν μοτιβῶν, δι' ὃν ἠθέλησεν ὁ συνθέτης νὰ ἐπεξεργασθῆ ἐν μιαιλέττω. Ἀλλὰ, κατὰ γενικὴν γνώμην, ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, διότι ὁ χαρακτῆρ τῶν τεσσάρων μπιθῶν ἑσπερετο ὁμοιογενείας καὶ συνεπῶς ἡ συγχώνυσις των εἶναι ἀσήμιετρος καὶ ἀπέθῃ ἡ ἀναπτυξίς αὐτῶν κουραστικῆ. Εἰς τὸ τέλος ἐπέρχεται πολύφωνος ἐπεξεργασία τῶν τεσσάρων θεμάτων καὶ τελειώνει ὁ χορὸς μὲ ἕνα μέγα crescendo. Κυριαρχεῖ ὁ Πεντοζάλης, ὁ γνωστὸς Κρητικὸς χορὸς, ὃν κατ' ἄλλον τρόπον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐποφελῆθῃ ὁ ἰκανώτατος ἄλλως τε μουσουργός. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὸ ἐμβατήριον ἐκ τῆς «Καταδίκης» τοῦ Φάουστ τοῦ Μπερόλιος, ἐκτελεσθὲν ἀριστα.

**

Ὁ παλαίμαχος τῆς ἀπαγγελίας καθηγητῆς κ. Μάρκος Σιγάλας ἐνεφάνισε καὶ ἐφέτος τοὺς καρπούς τῆς ἐργασίας του. Αἱ Δίδες Σισύφου καὶ Πετριτοπούλου καὶ ἡ μικροσκοπικὴ Κοκκινοῦ ὑπῆρξαν φωνογράφοι τοῦ διδασκάλου των, ὅστις ἀπήγγειλεν ἐπίσης μὲ τὴν φυσικότητα, ἣτις διακρίνει τὴν τέχνην του εἰς μίαν καλὴν ἐκλογὴν ποιημάτων. Τὸ πρόγραμμα ποιημάτων, διήρκεσε τρεῖς περίπου ὥρας.

— Ὁ Σύνδεσμος τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν διωργάνωσε καὶ δευτέραν συναυλίαν, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς κ. Σιπέρος, τοῦ κ. Σουλτσε καὶ τοῦ κ. Φαραντάτου, τριῶν ἀνεγνωρισμένης ἰκανότητος παραγόντων ἐπιτυχίας. Εἶναι γνωστὴ ἡ δεξιοτεχνία των, ἐπιδειχθεῖσα εἰς συνθέσεις, ἐκτελεσθείσας καὶ ἄλλοτε ὑπ' αὐτῶν, ὅστε νὰ παρέλκῃ ἰδιαίτερος λόγος. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ ἐν εὐμορφον ἄσμα τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Συνδέσμου κ. Μπουσινάκη.

— Φιλοπόδοδος Κεφαλλίν, ὁ κ. Σταθάτος, υἱὸς διδασκάλου, διέθεσεν ἐν ἐκατομμύριον διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἵνα δι' ὑποτροφιών

ἀποστέλλονται πρὸς τελειοποίησιν ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένει ἰδιοφύται, ὅσα δὲν εἰσπύονται ὑπὸ τῶν ὀλικῶν μέσων. Πρόκειται κυρίως περὶ ἐκκολάφους διδασκάλων, νεωτεριστῶν καὶ ἐπιστημόνων. Θὰ ἀποστέλλονται ἕξ ἢ ἑπτὰ κατ' ἔτος μὲ 300 δο. μηνιαίως. Ὁ διορητῆς ἐφρόντισε ζῶν νὰ κανονίσῃ τὰς λεπτομερείας τῆς ἡγεμονικῆς δωρεᾶς του κατὰ τρόπον ἀσφαλιζόντα τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὅστις εἶναι κυρίως ἡ τελειοποίησις τῶν ἰκανῶν, προσκρόντως πιστοποιουμένης τῆς ἰδιοφύτας των. Μίαν παρατήρησιν ἐν τούτοις ἔχομεν νὰ ὑποβάλωμεν. Διατί ἀπελεισθῆσαν τῆς πνευματικῆς προστασίας τοῦ δωρητοῦ οἱ λόγοι καὶ οἱ ποιηταί; Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ σπουδάσων εἰς Εὐρώπῃ, διότι ἡ ἐμπνευσις δὲν γνωρίζει τόπον καὶ χρόνον, ἀλλὰ νὰ ἐνισχυθῶν καὶ ἰδίᾳ οἱ ἀδυνατοῦντες νὰ ἐργασθῶσι πνευματικῶς ἔνεκα τῶν ἀναγκῶν τῆς βιοπάλης, αἵτινες τοὺς ἀναγκάζουν ν' ἀπασχολῶνται περὶ ἄλλας ἐργασίας, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κλίαν των καὶ τὰς σκέψεις των. Ἄλλως τε οἱ ἐν Γερμανίᾳ σπουδάζοντες λειτουργοὶ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως διεκρίθησαν διὰ τὰ καινὰ διαμόνια, τὰ ὅποια ἔως τώρα δὲν ἐβελτίωσαν τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ διδασκατικὴν ἔποψιν.

**

Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀναμνηστικῶν στηλῶν προσλαμβάνει καίτοι ὑποπτον χαρακτῆρα. Τὰ Ἡρῶα ὡς λ. χ. τῆς Ἐλευσίως, τῶν Μεγάρων, τῆς Κερατέας, τῆς Νάξου, ἐάν ἐξαίρεση τὴν τὴν Νίκην τοῦ κ. Ζευγώλη, δὲν εἶχον κανὲν χαρακτηρισμὸν ἄξιον μεγάλου προσορισμοῦ των. Μερικὰ δὲ εἶναι σχεδὸν πρωτογενὴ κατὰ τὴν τέχνην. Καὶ ὅμως χάρις εἰς τὴν ἰσοτιμίαν, ὡς ἐγράφη, τοῦ κ. Νομάρου καὶ τοῦ κ. Ἰακωβίδου, προστάτου μᾶς κλίμας νέων, πρόκειται νὰ στηθῶν τὰ ἀντικαλλιτεχνικὰ κατασκευάσματα, ἀποκλεισθέντων τῶν ἰκανῶν, ὡς οἱ κ.κ. Θωμάτογλος, Γεωργαντῆς καὶ Ροῦμπος.

— Ἐξαίρετος ἐγνώσθη ὅτι οἱ πλείστοι φοιτηταὶ ἀπήρτισαν «Παραφοιτητικὸν Ἑλληνικὸν Σύλλογον», ἀναγνωρισθέντα νομίμως, καὶ καταρτισθέντα κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Εὐρώπῃ φοιτητικῶν σωματείων. Ἐπέτυχε τὴν διδασκαλίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔξενον γλωσσῶν, ἀπέκτησε κέντρα συναγωγῆς, ἀλλὰ καὶ πνευματικοὶ δεσμοὶ τῆς ἀλληλεγγύης θέλουν οὕτω ἀναπτυχθῆ καὶ τὰ ἠθικὰ καὶ ὀλικὰ συμφέροντά των ἐξυπηρετηθῆ. Ἀνάγκη πρὸς τοῦτο, ὅπως ἀρμονικῶς ὁλόκληρος ὁ φοιτητικὸς κόσμος συσσωματωθῆ. Πρέπει, χάριν αὐτοῦ τοῦ γοήτρου τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν.

**

ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μουσικοῦ Θιάσου» τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου ἐπανελήθη ἡ «Διδό». Εἶναι παλαιὸν ἔργον. Ἐγράφη τὸ πρῶτον, ὡς δραματικὸν ἔργον, ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, ἐμελοποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Λαοράκη, παρασταθὲν διὰ πρώτην φοράν, ὡς μελόδραμα, πρὸ ἕξ ἐτῶν. Ἡ «Πιννακοθήκη» ἔκρινε τότε τὸ ἔργον εὐμενῶς. Κατὰ τὴν νέαν ἡδὴ παράστασιν, ἐφάνη ἀκόμη καλλίτερον καὶ διὰ τὰς ἐπιτηδες ἐπὶ καλλιτεχνικῶν σχεδίων τοῦ κ. Θωμάτογλου κατορθωσθεῖσας νέας σκηνογραφίας καὶ διὰ τὸν καινοεργὴν ἱματισμὸν, καὶ διὰ τὴν συμμιεγρὴν τὸν μετατέον εἰς τὴν α' κ. κ. τραῖν. Ὁ χορὸς, ὅστις δὲν διακρίνεται διὰ τὸ εὐαρόσωπον, μὲ τὰς αἰγυπιακάς ἐνδυμασίας, παρουσιάσθη ὑπὸ ἔποψιν μορφῆς σχεδὸν ἀγνωριστος, ἐπὶ τὰ βελτίω. Τὸν Αἰνεῖαν ὑπεκρίθη ἡδὴ ἀπὸ τοῦ κ. Χατζηλουκά ὁ κ. Μωραϊτῆς, ἀπὸ τοῦ μακαρίτου Βακαρέλλῃ ὁ κ. Αγγελοπούλου. Καὶ τότε πρωταγωνίστρια ἦτο ἡ κ. Βλαχοπούλου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἦδη ἀεστερογγυλω-

θη. Ἡ ὀρχήστρα, τελειότερα ἤδη, ἀπέδωσε μὲ δύναμιν καὶ τέχνην τὰς καινοτρόπους ἀρμονίας καὶ ποικιλοτρόπους συγχορδίας.

— Νέας προόδους ἐπέδειξεν ἡ Δραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν δευτέραν παράστασιν. Ἐπαίχθη τὸ δίπρακτον δράμα, χωρὶς ὅμως δραματικῆς σκηναῖς τοῦ Μπαγιόρσον οἱ «Νεόνιμοι», ἀπὸ τὰ ὀλιγώτερον ἐπιτυχῆ τοῦ μεγάλου Νορβηγικοῦ συγγραφέως, ἔχον μόνον μίαν ψυχολογίαν λεπτὴν ἐνὸς νεογύμου γαμβροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνέχεται τὰ πενθερὰ του, γκροινιάζει μὲ τὴν γυναῖκά του, νομίζων ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἐνῶ αὐτὴ ζήλοσται μίαν φίλην της καὶ τὴν ὑποπτεύεται, αὐτὴ ἐν τούτοις κατορθώνει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην. Ὁ κ. Θ. Γαλάνης ἐπέρπε καλῶς ὡς γαμβρός, ὁ κ. Κοντογιάννης ὡς πενθερὸς κατορθώσας νὰ μετατρέψῃ τὸ μέρος του εἰς εὐθυμιον. Πολὺ καλλίτερα ἐπαίξαν αἱ μαθητριά. Ἡ Δις Κοτσάλη, ἕνα ἐκλεκτὸν τάλαντον δραματικῆς ὑποκρίσεως, ὑπεκρίθη πολὺ καλὰ τὴν σύζυγον, μὲ πολλὴν δ' ἔκφρασιν ἡ Δις Ζερβοῦ ἠρμήνευσε τὸ δύσκολον μέρος τῆς ἀδίκως παρεξηγουμένης φίλης. Ἀνωτέρα δλοῦν ἡ Δις Βουσιανοπούλου ὡς πενθερά. Εἶχε στιγμὰς ἐπιτυχεστάτας ἠθοποιίας καὶ φυσικότητος. Ἐπικρολοῦθησε κατόπιν ἡ πέμπτη πράξις τοῦ Φάουστ, ἡ τῆς φυλακῆς. Ἡ Δις Κοτσάλη, ὡς Μαργαρίτα, κατορθώσας νὰ ἀποδώσῃ μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τραγικότητα τὸ δύσκολον μέρος της. Ἡ φωνὴ της εἶχε δραματικὴν ἔκφρασιν καὶ αἱ κινήσεις της ἦσαν τεχνικαί. Τὴν ἐθέρωσαν τὸ πῦρ τῆς τέχνης, καὶ ἔξευρε πῶς νὰ τὸ μεταδώσῃ. Πολὺ εὐγενῆς τὴν ὑπόκρισιν ἡ Δις Μπενή-Ψάλλη, ὑποδεδείσα τὸν Ἐρρίκον. Μόνον ἡ φωνὴ της ἐπρόδιδε τὸ φύλον της. Ὁ κ. Γαλάνης ἀπαταλληλότατος διὰ τὸ μέρος τοῦ Μεφιστοφελῆ. Καλλίτερος θὰ ἦτο ὁ κ. Κοντογιάννης μὲ τὴν βαθεῖαν φωνὴν καὶ τὸ ἀνδρικώτερον παράστημα. Τὸ τρίτον μέρος τοῦ προγράμματος ἀπετέλει χαριεστάτη ῥοσσικὴ κομωδία, «Ἐνα φλιτζάνι τσάι», παρασταθεῖσα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς «Ν. Σκηνῆς», κατὰ μετάφρασιν λίαν ἐπιτυχῆ τοῦ κ. Λαδοπούλου. Ἀγνωστον διατί προεκορῆ ἡ παλαιότερα μετάφρασις τοῦ κ. Βλάχου, ὅστις ἔχει δημοσιεύσει τὴν κομωδίαν αὐτὴν μὲ τὸ ὄνομα «Ὁ Κύριος Κρομμύδας» καὶ ὅχι μὲ τὸν πραγματικὸν τῆς τίτλον. Ἐκ τῶν μετασφόντων μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν εἶχεν εἰς ἕνα ρόλον ἡλιθίου ὁ κ. Κοντογιάννης, μετ' ἧσσονος δ' ἐπιτυχίας ἐπαῖξεν ἡ δεσποινὴς Ἰουλίτσα Κωνσταντινίδου.

**

Ἡ δεσποινὴς Μαρία Ζερβοῦ, διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν, ἐν Παρισίοις σπουδάσασα, ἀδελφὴ τοῦ λογογράφου, ὁμίλησεν εἰς τὸ «Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων» περὶ τοῦ φεμινισμοῦ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀποψέως.

Ἡ διάλεξις της, εἰς ὥραιαν γλώσσαν, θετικῆ, χωρὶς ἐπίδειξιν, σεμνὴ, ἐνεποίησε καλλίστην ἐντύπωσιν, διότι ἦτο μία εὐστοχος συγκεφαλαίωσις τῶν γραφέντων περὶ τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκος.

— Ὁ διευθυντῆς τῆς Ριζαρίου σχολῆς κ. Χρ. Παπαδόπουλος ἐπραγματεύθη ἐν τῷ «Παρνασσῷ» περὶ τῶν πολιτικῶν ἐνεργειῶν τῶν Πατρισταρῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἰδίως διέτριψε περὶ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κυρίλλου τοῦ Λοσκάρους, ἀνατρέφας τὰς κυριώτερας βαρυνούσας τὴν πολιτείαν αὐτοῦ γνώμας.

— Ἡ Δις Ἀντιγόνη Κοψίδα, διπλωματοῦχος τοῦ βιολίου μετὰ πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων, ἔδωσε τὴν πρώτην συναυλίαν της, τῆς ὁποίας τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε δύσκολα τεμάχια, ἰκανὰ νὰ δεῖξουν τὴν δεξιοτεχνίαν της. Εἰς ἐν «Πηλοῦντος»

καί εἰς τὸ «Σιαλιάνο» τοῦ Κράισλερ — συνθέσεις ἀρχαϊκῆς κλασσικῆς ἕρωτος — ἔδειξεν εὐχέρειαν, ἀλλὰ καὶ λεπτότητα. Τὴν «Γκαβότ» τοῦ Γκοσσέτ τὸν γλυκύτερον ἀριστοκρατικὸν γαλλικὸν χορὸν ἀπέδωκε μὲ εὐγένειαν καὶ ἀσθημῶς. Ἡ Σονάτα εἰς ντὸ ἔλασσον τοῦ Γκρηγκ, μία ἀπὸ τὰς τρεῖς δυσκολωτέρας συνάτας τοῦ εὐφραντάστου καὶ τρικυμώδους συνθέτου, ἀπεδόθη ἀρίστα, ἰδίως εἰς τὸ ensemble κλειδοκυμβάλου καὶ βιολίου, τὸ δύσκολον ἕνεκα τοῦ διαρκῶς ἐναλλασσμένου ρυθμοῦ καὶ τῶν συγκοπῶν. Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτὴν ἡ Δις Κοψίδα ἠτύχησε νὰ ἔχη συνεργάτιδα τὴν ἐκλεκτὴν ἐπίσης καλλιτέχνην Δίδα Ἡθην Πανᾶ, ἥτις συνώδευεν ἀρμονικώτατα. Ἀνωτέρα ἀκόμη ἐφάνη ἡ Δις Κοψίδα εἰς τὰς «Ρωσσικὰς μελωδίας» τοῦ Βενιάφσκη, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπὸ τὰ κατ' ἐξοχίαν virtuouse κομμάτια, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὸν μεγαλειότερον καλλιτεχνικὸν τὰ προγράμματα. Ἀπεδόθη ἀφόγως ὁ δύσκολος μηχανισμὸς, ὁ κυριαρχῶν πολλάκις καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀσθημῶτος. Συνοδεία ὀρχήστρας ἐγγόρδων ὀργάνων, ἣν διηύθυνεν ὁ καθηγητὴς κ. Μπουστιντούι, ἐπαίχθη τὸ Κονσέρτο εἰς λά ἔλασσον τοῦ Vieuxtemps, τὸ ὁποῖον εἶναι ἕνας συνδυασμὸς μηχανισμοῦ καὶ ἀσθημῶτος, ἀπὸ τὰ δυνατώτερα ἔργα, εἰς ἃ δύναται εἰς καλλιτέχνης νὰ δεῖξῃ ὅλας τὰς ἀπόψεις τοῦ ταλάντου του.

Ἐν γένει τὴν Δίδα Κοψίδα χαρακτηρίζει ἀτομικὸς, ἐκφρασις καὶ ἀντοχή. Τὰ πανίσματα θαυμάσια, τὸ δὲ «ταμπεραμέν» θερμὸν. Τὸ δοξάρι τῆς εἶναι σταθερὸν μιλῆ τὸ βιολί τῆς, λαμβάνον ζωὴν ὑπὸ τοὺς τεχνικῶς κινουμένους δακτύλους τῆς. Πρόκειται περὶ ἐνὸς ταλάντου ἰσχυροῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπηρεάσασκε καμμία σχολή.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συναυλίαν ἡ Δις Πανᾶ ἐξετέλεσε μόνη δύο συνθέσεις. Ἐνα ρεμβασμὸν τοῦ κ. Μαρκσι, ἐμπνευσθέντα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἐξοχῆς, καὶ μίαν Φαντασίαν τοῦ Σοπέν. Εἰς ἀμφότερα ἡ Δις Πανᾶ ἔδειξε μεγάλην τέχνην ἰδίως δεκρίθη διὰ τὴν διαύγειαν τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν δευτέραν σύνθεσιν. Ἄλλ' ὁ Ρεμβασμὸς τοῦ κ. Μαρκσι, μυστικο-

παθῆς πολὺ, σχεδὸν δὲν ἠγνοήθη ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ πλήρης ζωῆς καὶ ἐμπνεύσεως μουσουργὸς δεκνύει μίαν τάσιν ἑταιρετικὴν ὅπως γράφη ἑλληνικὰ θέματα, καὶ ἡ φιλοδοξία του, ἐνέχουσα κάποιαν ἐκδηλώσιν φιλοφρονήματος πρὸς τὴν χώραν, ἐν ἡ ἔψ, δικαιούται πάσης ἐνισχύσεως. Ἀλλὰ ἔχει τόσον ἐπιρρασιμὴν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, ὥστε σχεδὸν νὰ ἀπορροφᾶται. Ὁ «Ρεμβασμὸς» ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν διαύγειαν τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοσφαιράς, ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου, ἀπὸ τὴν μαγείαν τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος. Τεχνικῶς ὁμοίως, εἶναι ἀπρόσβλητος ἀπὸ πᾶσαν ἐπίκρισιν.

— Εἰς τὸ Ὁδεῖον Λότνερ ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ κ. Λίνας Λότνερ καὶ τοῦ βιολονσελίστα κ. Μπέμερο. Εἰς τὸ πρόγραμμα ἐκτελέσθη, ὡς πάντοτε, ἡ Γερμανικὴ μουσικὴ. Αἱ κλασσικαὶ συνθέσεις ἀπεδόθησαν ἀριστοτεχνικῶς, ἰδίως ὁ Μπρούχ καὶ ὁ Μπετόβεν. Τὴν συναυλίαν ἐτίμησεν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα.

—Εἰς τὸ Ἀ' στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον θὰ ἀναρτηθῶν αἱ προσωπογραφίαι τῶν κατὰ τοὺς δύο πολέμους πεσόντων ἰατρῶν Πρασᾶ, Ἀσπιμάκη καὶ Στεριοπούλου. Θὰ φιλοτεχνηθῶν ἀπὸ καλλιτέχνην ζωγράφον, ἀντὶ δραχμῶν χιλίων ἐκάστη. Εἰς τὸ αὐτὸ νοσοκομεῖον θὰ στηθῶν ἀργότερον καὶ προτομαὶ αὐτῶν.

—Ὁ κ. Μ. Καλομοίρης ὁμίλησεν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ περὶ τῆς τέχνης του καὶ τῶν πόθων του, ὑποστηρίξας μὲ ζωηρότητα ὅτι ὁ Ἕλληνας μουσικὸς, ὅστις θέλει ἐθνικῶς νὰ ἐργασθῆ, πρέπει νὰ βασιθεῖ εἰς τὰ μοτίβα τῶν δημοτικῶν μας ἀσμάτων, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀναπτύξῃ συμφώνως πρὸς τὰς τεχνικὰς ἀξιώσεις τῆς ἐποχῆς μας, προσαρμάζων αὐτὰ πρὸς τὴν παγκόσμιον διανοήσιν. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσεν ἐν «Σκέρτσῳ» του, συνοδεία δ' αὐτῆς ἡ κ. Σκέπερς ἐτραγουδῆσεν ὀκτώ μικρὰς συνθέσεις τῶν «Γάμβων καὶ Ἀναπαίστων». Ἡ ἐκτέλεσις ἐθεωρήθη ὅτι δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς θεωρίας του, διότι περιεῖχε τόσα ξένα μουσικὰ στοιχεῖα, ὥστε νὰ μὴ καθίσταται νοητὴ ἡ ἑλληνικότης τῶν συνθέσεών του.

Ἡ ΣΑΤΥΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὁ φρουρὸς τῆς τάξεως.— Ἔχετε ἄδειαν τῆς Ἀστυνομίας;
 Ὁ κύριος.— Τί θὰ τὴν κάμωμεν;
 Ὁ φ.— Μὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιφέρεσθε χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς Ἀστυνομίας τέτοια ὥρα καὶ ἀνδρόγυνο ἀνέλθε...
 Ὁ κ.— Μὲ συγχωρεῖτε ἡ κυρία εἶναι ἡ πεθερά μου.
 Ὁ φ.— Τότε πρέπει νὰ ἔχετε ἄδεια τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου...

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ❀❀❀❀
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ❀❀

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ❀❀❀❀
 Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

1914-1915

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ

	Σελ.		Σελ.
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ		ΠΟΙΚΙΛΑΙ	
Όμηρου ἀποθέσις	8	Αἱ ἰδρυταὶ τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ	33
Ἀπαγωγή Βρισήδος	8	Ἐπίδοσις Στραταρχικῆς ράβδου	47
Ἐξίλασις Χρύσου	9	Μικρὸς βοσκὸς ἐν Ἠπειρῷ	51
ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ		Ὁ Βαλλωνικὸς ἀλέκτωρ	90
Ὁ ἐφημεριδοπόλις Χατζῆς	110	Ἡ πρωτοχρονιά εἰς τὴν Εὐρώπην	143
Ἡ Κομητεία Αἰ πολεμικαὶ εἰδήσεις (Ἐξώ- φυλλον τεύχους 163)		ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ	
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ		W. Pember Reeves	4
Μετὰ τὴν δόξαν	1	Πριγκίπισσα Ἐλισάβετ	5
Τὸ φῶμα τοῦ Ἰούδα	13	Σοφία Ἀντωνοπούλου	12
Ἀμφιλόκη	147	Ἰωάν. Εὐταξίας	17
Ὁ πόλεμος	147	Ο. Κοντογιάννης	20
Τραγικότη Παντοζοῦ	25	Γ. Σκλάβος	20
» Τὸ δράμα τοῦ Κωνσταντίνου	28	Θ. Μιχαλόπουλος	20
» Διαιμοσηματικὸς πίναξ	38	Κ. Παπαδημητρίου	20
Γ. Σκότ. Βούλγαροι αἰχμάλωτοι	43	Λεοπόλδος Γκροντόφσκι	21
» Εἰζονος φρουρὸς	46	Φ. Μισοράλ	23
» Εἰζονος ἐκπαιδῶν	50	Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος	29
» Εἰζονος πολεμιστῆς	58	Εὐτυχία Καμπανάκη	55
Γ. Στρατηγῶν. Ὁ Βασιλεὺς	72	Ἐκτωρ Δούκας	69
Ε. Δάκα. Ὁδὸς Γαριβάλδη	72	Σπ. Φαραντᾶτος	70
» Ἡ κόρη μου	72	Γ. ἈΨης	74
» Τζούλια Ἀμπελά	73	Ἄλ. Παντζοπούλου	76
ΓΛΥΠΤΙΚΗ		Ὁρ. Κοντογιάννης	76
Ν. Γεωργαντῆ. Γεώργιος ὁ Α'	16	Ἄντ. Κοψίδα	77
Α. Ροδίν. Ἡ πτώσις τοῦ Ἰζάρου	87	Μίνα Λουίζου	77
Σ. Παρλιάρου. Ἡ ὑπεράσπισις τῆς σημαίας	162	Ἄντ. Πρίφτης	80
ΘΕΑΤΡΟΝ		Νέλλη Ἠπίτου	81
Ε. Φόρος ὡς Λουδοβίκος ΙΑ'	40	Ἐρη Καζαλιέρου	84
Ρ. Νίκα ὡς Ἀετιδὸς	63	Μαριέττα Νικαίη	85
Βασιλειάδης ὡς χωροφύλαξ	99	Γεώργιος Ἀγαπητὸς	92
Χ. Νέζερ εἰς τοὺς «Ψάλλους»	114	Βιβλ.	95
Ν. Πλέσσας ὡς σάβρατζης	115	Ἰζαε	108
» ὡς Ἀγαθάγγελος	115	Πριγκίπισσα Ἐλένη	119
» ὡς κομμαριέρα	115	Βασίλειος Χατζῆς	120
Α. Λύτρας ὡς φιλάργυρος	138	Ἄννα Σασλόγλου	142
ΠΟΛΕΙΣ		Παναγιώτης Συνοδινός	146
Λιέγη. Μέγαρον δικαστηρίον	90	Φλόρα Κανδηλάκη	154
» Δημαρχεῖον	91	Σταμ. Παρλιάρου	162
» Ποταμὸς Μεῦσις	94	Κλ. Τριανταφυλλίου	171
» Γέφυρα Τόξων	95	ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ	
Ἰπρ. Τὸ Δημαρχεῖον	155	Βελγικὸν ἱπικὸν	103
		Ρωσικὸν πυροβολικὸν	107
		Ἄγγλοι πεζοναῦται	111
		Βέλγοι ἱπτεῖς	123
		Οὐλάνοι	127
		Γάλλοι δραγόνοι	159
		Γερμανικὸν πυροβολικὸν	163

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἀπεφασίσθη ἡ ἐνέργεια ἀνασκαφῶν ἐν Φαλήρῳ καὶ Μπραχάμῳ τῆς Ἀττικῆς, ἐν Λογιά τῆς Πυλίας καὶ ἐν Μυκήναις.

—Οἱ ἔφοροι τῶν ἀρχαιοτήτων ἐταποθετήθησαν ὡς ἑξῆς:

Κεραμόπουλος Ἀττικῆς, Παπαδάκης Βοιωτίας, Ἀρβαντάπουλος Θεσσαλίας, Γ. Π. Οικονόμος Μακεδονίας, Κυπαρίσιος Ἀχαιοῦλιδος, Βερσάκης Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας, Φιλαδελφεὺς Ἀργολιδοκορινθίας, Ρωμαῖος Αἰτωλοακαρνανίας, Χατζηδάκης Ἰονίων νήσων καὶ Ἠπειρῶν, Ξανθονδίδης Κρήτης, Σταυρόπουλος Κυνκιάδων καὶ Εὐαγγελίδης τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους.

—Ἐν Κεραμεικῷ ἀνεκαλύφθη ἡ νοτιὰ πλευρὰ τῆς μεγάλης λεωφόρου τοῦ Κεραμεικοῦ, εὐρέθῃ δὲ μία χαρακτηριστικὸς μαρμαρινὴ κομμικὴ προσωπία.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ Κεραμεικοῦ ἀπεκάλυψαν ἀξιόλογον ἐπίσης εὕρημα. Ὡς γνωστὸν, ἔξω τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, ἦσαν τὰ ἐπιφανῆ πολυάνδρια τῶν ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντων Ἀθηναίων ἢ συμμάχων αὐτῶν, ἰδρυθέντα ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως. Μέχρι τοῦδε εὐρίσκοντο ἰδιωτικοὶ οἰκογενειακοὶ τάφοι εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ μάλιστα εἰς ὕψηλὰ στρώματα τῆς γῆς, ἐπομένως τάφοι, ἀνήκοντες εἰς χρόνους νεωτέρους. Ἦδη, γενομένης ἐρεῖνης βαθύτερον καὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ, εὐρέθῃ ἐντὸς παροδίου περιβάλλον κτιστοῦ, οὐρὰ νεκρῶν εὐτάτως τεθεμελιωμένων (εἰς ἑκτάσιν 2 μέτρων πέντε νεκρῶν), οὔτινες δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προέρχονται ἄλλοθεν ἢ ἐκ τινος πολέμου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μακρὰν τῆς Ἀττικῆς πεσόντες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ταφῶσιν ἐν Ἀθήναις ὁλοσχευοί, ἀφοῦ μόνον ἡ τέφρα αὐτῶν ἐκομίζετο ἐν τῆς ξένης, πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ νεκρῶν πεσόντων πρὸ τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων, καὶ πιθανῶς κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἀφοῦ εἰς τοὺς χρόνους τοῦτους ἀνάγονται καὶ τὰ τεθραυσμένα ἀγγεῖα, ὧν αἱ εἰκόνες δεικνύουσι πολεμιστὰς πεζοὺς ἢ ἱπτεῖς. Διὰ τοῦ εὕρηματος τοῦτου εἰσερχόμεθα εἰς τὴν οὐρανὸν τῶν ἐπισημῶν τάφων τῆς πόλεως.

—Ἐν Παλαμικῷ τῆς Καρδίτσης εὐρέθῃ ἐκτεταμένον ψηφιδωτὸν, ἀνήκον εἰς δημόσιον τὸ οἰκοδόμημα, διότι παρ' αὐτῷ εὐρέθησαν καὶ μαρμαρινοὶ βάσεις ἀγαλμάτων, φέρονται ἐπιγραφῆν, ἐν ἧ μνημονεύεται ἡ «πόλις Μητροπολιτῶν».

—Ἐν Ἀγυλινίτῃ, παρὰ τὴν Βολάντζαν, ἀνεκαλύφθη κεφαλὴ μαρμαρινὴ ἐξ ἀγάλματος νεαρῶ ἀνδρός, καλῆς τέχνης, ἐν κρῖνος χαλκοῦν καὶ εἰς ἀμοφορεὺς πῆλινος.

—Ἐν Σκάρῳ ἀνευρέθησαν τυχαίως τάφοι μετ' ἀγγείων πηλίνων καὶ ἄλλων χαλκῶν κτερισμάτων, γεωμετρικῆς τέχνης.

—Ἐν Μαρκοπούλῳ ἀνεκαλύφθη τάφος περιέχον ἀγγεῖα πῆλινα γεωμετρικῆς τέχνης.

—Ἐν Κρήτῃ εὐρέθῃ ἀέριστον μαρμαρινόν ἀγαλμα γυναικὸς ἐν τῇ περιχῆ τῆς ἀρχαίας Ἐλευθέρης.

—Θὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ εἰς Ἡράκλειον τῆς Κρήτης.

—Εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν πόλιν Μαγκάλια ἀνευρέθησαν πλείστα Ἑλληνικὰ ἐνεπίγραφοι ἐπιτύμβια πλάσας.

—Εἰς τὸ χωριὸν Κήπος τῆς Καρδίτσης κατεσχέθησαν 138 κέρματα ἀργυρᾶ ἀρχαία.

—Ἀπεφασίσθη ὅπως τὸ Βυζαντινὸν μουσεῖον ἐγκατασταθῆ προσωρινῶς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἰπὸ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἐξδόθη χρυσόδετος ἐν πολυτελεῖ ἐκδόσει ἡ **ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**, γραφεῖσα ἐ.α. τῇ δάσει ἐπισημῶν ἐκθέσεων, περιγραφῶν αὐτοπτῶν καὶ ἐγγράφων ὑπὸ τοῦ διατρεποῦς λογίου κ. Γεμ. Ἀμπελά.

Ὁ κ. Ἀμπελάς ἀσχοληθεὶς ἀπὸ νεωτάτης ἡλικίας εἰς ἱστορικὰς μελέτας, ὧν ἤρξατο διὰ τῆς χιλοσελίδου ἱστορίας τῆς Σύρου, ἐκτὸς τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας ἔχει καὶ τὸ χάρισμα τῆς γλαφυρᾶς διατυπώσεως. Ἡ ἱστορία αὕτη κατὰ τῶν ποικίλων ἐπιτολίαιον ἐκδόσεων ἄλλων τοῦ αὐτοῦ πολέμου, ἀποδίδει ἡ μόνῃ ἀξία λόγου, δίδουσα ἐν ταῖς γενικαῖς γραμμαῖς πλήρη εἰκόνα τοῦ πολέμου. Τὸ διβλίον κοσμοῦσι λίαν ἐπιτυχεῖς εἰκόνες.

—Ἰπὸ τοῦ πολιμαθοῦς καὶ ἀκαταπόνητου καθηγητοῦ τῆς Δημοσ. Οἰκονομίας κ. Α. Ἀνδρεάδου ἐξεδόθη δίτομος μελέτη περὶ τῆς **ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΙΠΤΑΝΗΣΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΟΚΡΑΤΙΑΣ**. Ὁ κ. Ἀνδρεάδης ἠσχολήθη μετὰ ζήλου μέχρι τοῦδε εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς φορολογίας, δημοσιεύσας μέχρι τοῦδε μονογραφίας περὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λικουόγλου, τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, περὶ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Βυζαντίου, περὶ οἰκονομικῆς διοικήσεως ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἐπὶ Καποδιστριαίου. Σημαντικώτερα δὲ ὄντων εἶνε ἡ ἦδη ἐκδοθεῖσα περὶ Ἑπτανήσου, ἣν θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τρίτος τόμος. Ἐν τῷ α' τόμῳ πραγματεύεται τὸ θέμα ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως ἐν τῷ β' ἐξετάζονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς οἰκονομικῆς διοικήσεως κατὰ περιφερείας. Τὸ ὄλον ἔργον διακρίνεται ἐπιστημονικῇ ἀκρίβειᾳ καὶ πλούτῳ περιεργωτάτων πληροφοριῶν.

—Καὶ ἐφέτος, εἰς τὸν ἑνατον τόμον τοῦ **ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ**, ἡ δεσποινὶς Ἐλένη Σβορώνου συνεκέντησεν ἐκλεκτὴν καὶ ἐνδιαφέρονσαν ὄλην λογοτεχνικὴν. Ἡ ἐκδοσις λίαν φιλόκαλος. Εἰκόνες ὄραϊα κοσμοῦσι αὐτήν.

—Ἰπὸ τοῦ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας κ. Κ. Κοσμίδου ἐξεδόθη μονογραφία ἐν ἧ διογραφεῖται ἡ **ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ** μετὰ πλείστον λεπτομερειῶν περὶ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ζωῆς του καὶ τῆς μετέπειτα πολιτικῆς αὐτοῦ δράσεως.

—Ὁ κ. Χ. Ἡλιόπουλος ἐξέδωκεν ἐπὶ τῇ **ΕΙΚΣΗΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΑΙ** τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας τεύχος ἐξ 25 σελίδων, ἐν ᾧ ἀναγράφονται οἱ τίτλοι τῶν ἀγορευσῶν καὶ δημοσημάτων αὐτοῦ, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ὄγκον ἐθνικωτάτης ἐργασίας.

—Ὁ Βυζαντινολόγος κ. Ἀνδ. Συγγάπουλος, τοῦ ὁποῦ ὄραϊαν μελέτην περὶ Ἁγίων Θεοδώρων ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε ἡ «Παναθηναῖος» ἐξέδωκε δύο μελέτας, μίαν περὶ **ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΩΝ ΝΑΩΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ** καὶ ἄλλην περὶ **ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΛΑΚΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ**, εὐρισκαμένης ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ. Εἰς ἀμφοτέραις τὰς μελέτας δεικνύεται δεινὸς ἐρευνητής.

—Ὁ κ. Ε. Καραπαναγιώτης, νέος μὲ ἀρτίαν μόρφωσιν ἐν μελέτῃ του περὶ **ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ**, γραφεῖσιν ἐν ἀπλῇ γλώσσῃ ἐπιτηδες ἵνα ἀναγνωσθῆ καὶ ἀπὸ τοῦς ἐνδιαφερομένους ἐργάτας, ἐρευνᾷ τὰ ἐργατικά νομοσχέδια τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐργατῶν ἐν περιπτώσει θανάτου ἢ ἀνικανότητος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς νόμους ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἀποδεικνύων τὰς ἀτελείας καὶ ἑλλείψεις οἰκονομικᾶς δάσεις τῶν ἰδικῶν μας νομοθετημάτων τὰ ὄντα, κατὰ τὸν συγγραφέα.

άντι διά τῶν μεταρρυθμίσεων τῶν νά ἀποσοβοῦν τήν μέλλουσαν κοινωνικήν ἐπανάστασιν, ὠθοῦν μάλλον εἰς αὐτήν, ἐφ' ὅσον δέν ἐλαττοῦται ὁ χρόνος τῆς ἐργασίας.

— Ἐξεδόθη εἰς τόμον ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας» ἡ πεντάτομος ἔμμετρος τραγωδία τοῦ κ. Ἄθ. Προβελέγγιου «ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ». Ἡ τραγωδία, ἥτις παρασταθεῖσα πρὸ διετίας ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀθεροφρονίου διαγωνισμοῦ, ἀνεμένετο νά ἐκδοθῇ ἀνυπομῶνως ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν καὶ τὸν θεατρικὸν κόσμον.

— «Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ». Τὸ χαρακτηριστικώτερον καὶ φανταστικώτερον ἔργον τοῦ μεγάλου Γάλλου λογογράφου Φλωμπέρ εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη εἰς ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Κ. Βάργαλη. Ἀπὸ τὸ γνωστὸν συναξάρι τῆς Χριστιανικῆς παραδόσεως τὸν ὁποῖον παρουσιάζει τὸν μέγαν ἅγιον ἀσκητὴν τὸν ἀφρικανικὸν ἐρήμων ἐνοχλοῦμενον σαρκικῶς καὶ ψυχικῶς ὑπὸ πρὸ πειρασμοῦ, ἐδημιούργησεν ὁ συγγραφεὺς γοητευτικὴν πολὺπλοκὸν καὶ περιπετειώδη διήγησιν βαθύτατα ψυχολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ἀλλὰ καὶ παρέχουσαν ζωηρὰν εἰκόνα τῶν ἔξω τῶν ἰδεῶδων καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰῶνων τῆς Ἀνατολῆς.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΕΧΝΗ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ» ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Φέξη συνεκέντρωσεν ὠραίους μονολόγους, διαλόγους καταλλήλους δι' ἀπαγγελίαν, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ γενομένην ὑπὸ γνωστῶν λογίων.

«ΠΛΟΥΤΟΣ». Νέα οἰκονομολογικὴ ἐφημερίς ἤρξατο ἐκδοθῆναι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δαυλάκου. Πραγματεύεται θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν, τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν κλπ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

(Διεύθυνσις Ταχυδρ., Τηλεγρ. καὶ Τηλεφώνων)

ἀνακοινῶς ὅτι

Ἀπὸ τῆς 19 Φεβρουαρίου ἐτέθη εἰς λειτουργίαν ἡ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῶν τηλεφώνων τῶν συνδρομητῶν τοῦ Τηλεφωνικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν τηλεφωνικαὶ συνεννόησις μετὰ συνδρομητῶν ἢ τηλεφωνικῶν θαλάμων Ἀγίου, Πατρῶν, προσεχῶς δὲ καὶ μετὰ Θεσσαλονίκης.

Ἐκάστη τηλεφωνικὴ συνδιάλεξις διαρκείας 3 λεπτῶν τῆς ὥρας θά χρεοῦται παρὰ τοῦ Τηλεφωνικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν εἰς βάρος τοῦ συνδρομητοῦ, ἐκ τοῦ τηλεφώνου τοῦ ὁποῖου διεξάγεται αὕτη, κατὰ τὸ ἑξῆς τιμολόγιον:

Μετὰ Ἀγίου, Πατρῶν	Λεπτὰ 25
Μετὰ Θεσσαλονίκης	Δραχ. 1.25

Ἐάν τις τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμῇ νά λαμβάνῃ ἐκ τοῦ τηλεφώνου αὐτοῦ συνδρομητικὴν ἢ τὸν τηλεφωνικὸν θαλάμον τῶν πόλεων Ἀγίου καὶ Πατρῶν πρὸς συνδιάλεξιν, διὰ νά ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο, δέον ὅπως προκαταβάλῃ εἰς τὸ Τηλεφωνικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν ὡς παγίαν αὐτοῦ προκαταθετικὴν ἐπὶ διπλοτύπῳ ἀποδείξει δραχμῆς 25.

Ὁ αἰτῶν τηλεφωνικὴν σύνδεσιν ὀφείλει, ὅπως χειρίζεται τὸ τηλεφῶνον αὐτοῦ ἐπακριβῶς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Τηλεφωνικοῦ Ὁδηγοῦ, ν' ἀναμένῃ δὲ τὴν σειράν του ἐν περιπτώσει,

καθ' ἣν ἡ γραμμὴ εἶναι κατελημμένη.

Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινῶν ἰδρῦθησαν τηλεφωνικοὶ θαλάμοι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ Κεντρικῷ Ταχυδρομείῳ Ἀθηνῶν (ὁδὸς Σοφοκλέους), οἵτινες βραδύτερον θά ἐπεκταθῶσι καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων δύναται τὸ κοινὸν ἀντὶ λεπτῶν 10 νά ἐπικοινωνήσῃ τηλεφωνικῶς ἐπὶ 3 λεπτά τῆς ὥρας μεθ' οἰουδήποτε συνδρομητοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τῇ καταβολῇ δὲ λεπτῶν 20 μετὰ τῶν πόλεων Πειραιῶς, Φαλήρου, Κηφισσίας, Ἀμαρουσίου καὶ λεπτῶν 85 μετὰ τῶν πόλεων Ἀγίου καὶ Πατρῶν.

Ἄτασται αἱ ἐν λόγῳ τηλεφωνικαὶ συνδιάλεξις κοῦνται ἀνευ ἐγγράφου εἰδοποιητηρίου προσολήσεως, τὸ τέλος τῆς ὑπῆρας παραμένει τὸ αὐτὸ, ἦτοι λεπτά 30.

Πᾶσαι αἱ εἰσπράξεις ἐκ τηλεφωνικῶν τελῶν γίνονται ἐπὶ τῇ βάσει διπλοτύπων ἀποδείξεων, χορηγοῦμένων εἰς τὸν καταβάλλοντα ταῦτα ὑποχρεωτικῶς.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως Ταχ., Τηλ., Τηλεφ.
τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Προκήρυξις διαγωνισμοῦ διὰ μίαν θέσιν γραμματέως β' τάξεως παρὰ τῷ τμήματι τῆς Ἀλειίας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς διὰ μίαν θέσιν γραμματέως β' τάξεως παρὰ τῷ τμήματι τῆς Ἀλειίας.

Ὁ διαγωνισμὸς θά ἐνεργηθῇ τὴν 18ην Μαρτίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9 π. μ. ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου.

Οἱ θέλοντες νά διαγωνισθῶσι, πρέπει μέχρι τῆς 15 Μαρτίου νά ὑποβάλωσιν αἴτησιν πρὸς τοῦτο, ἐν ἣ νά ἀναφέρωσι καὶ τὴν γλώσσαν, εἰς ἣν θέλωσι νά ἐξετασθῶσιν ὡς καὶ τὴν διεύθυνσιν των. Θά ὑποβάλωσι δὲ καὶ τὰ ἐξῆς πιστοποιητικά:

1) τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τῶν ἀρρένων ἐγγραφῆς των ἢ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς διὰ τοὺς καταγομένους ἐκ τῶν νέων χωρῶν, 2) τὸ πρωτότυπον ἢ κειρογραφημένον ἀντίγραφον διπλώματος ἢ πτυχίου τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἢ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Ἐθνικοῦ ἢ ἄλλου ὁμοταγοῦς Πανεπιστημίου, 3) Πιστοποιητικόν, ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὴν στρατιωτικὴν τῶν ὑποχρέωσιν ἢ ὅτι ἐξηρρέθησαν ἢ ἀπηλλάγησαν ταύτης, 4) τῶν ἀρμοδίων Εἰσαγγελῶν τῶν Ἐφετῶν καὶ Πλημμελειοδικῶν, ὅτι δέν καταδικάσθησαν, 5) γραμματίον ἐμφαῖνον τὴν κατάθεσιν ἐν δημοσίῳ ταμείῳ δραχμῶν τριακόντα. Οἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀπαλλάσσονται τῶν 1 καὶ 4 πιστοποιητικῶν.

Πλείονες πληροφορίες ἐν τῷ τμήματι τῆς Ἀλειίας.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργ. τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας)